

GEGEN DIE STRÖMUNG

Organ für den Aufbau der Revolutionären Kommunistischen Partei Deutschlands

2-3/2026

Şubat – Mart 2026

Nazi faşizmi ve Alman milliyetçiliğine karşı doğru tutumu ölçen bir mihenk taşı:

1945'te Dresden'in bombalanması neden doğrudur?

Her yıl 13 Şubat'ta, Nazi karşıtı müttefiklerin hava kuvvetleri tarafından Almanya'nın bombalanmasına ve özellikle de Şubat 1945'te Dresden'in bombalanmasına ilişkin "anma" ritüeli düzenleniyor. İnsan zinciri oluşturulan "resmi" ritüellerin yanı sıra, bu yıl 1.000'den fazla Nazi (2.000'den fazla polis tarafından korunarak) Dresden'de yürüyüş yaptı; 3.000'den fazla gösterici ise yürüyüşü engellemek için onlara karşı çıktı. Naziler "bomba holokostu"ndan bahsediyor. Bir pankartta şöyle yazıyor: "Dün Dresden – bugün Gazze". Aslında burada önemli bir bağlantı var: Bugün Hamas mevzilerinin bombalanmasını, sivil halkın da etkilendiği için prensipte reddedenler, Almanya'nın ya da Dresden'in bombalanmasını "prensip" reddetmekte de bir sakınca görmüyorlar. Çünkü o olayda da sivil halk etkilenmişti. Dikkat edilmesi gereken tüm varyantlara rağmen: Burada, Anti-Nazi Koalisyonu'nun savaşa karşı tarih revizyonist propagandası ile günümüzün anti-İsrail propagandası arasında ortak bir kök var ve bu, dürüst antifaşist güçlerin saflarına kadar etkisini gösteriyor.

Klasik Berlin partileri ve AFD'ye yakın güçler, farklı ifadeler kullansalar da özünde Nazilerle benzer şekilde "argümanlar" ileri sürüyorlar: İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazi Almanya'sının şehirlerine yönelik tamamen haklı ve gerekli olan bombardıman, sözde bir savaş suçu olarak karalanıyor.

Tüm bu nedenlerden ötürü, bu yalanlar yığını mümkün olduğunca kapsamlı bir şekilde çürütmek ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman büyük şehirlerinin bombalanmasının neden doğru olduğunu açıklamak gerekli görünmektedir.

I. Dresden'in bombalanması için geçerli nedenler

Dresden'in bombalanması, Anti-Hitler Koalisyonu ülkelerinin Nazi Almanya'sına karşı yürüttüğü savaşı bir "savaş suçu" olarak "yargılamak" için tesadüfen bir numaralı konu değildir. Zira bu konu başlığı altında temel ve karmaşık sorular bir araya gelmektedir.

Alman emperyalizmi, Nazi faşizmi ve İkinci Dünya Savaşı'nın seyri ile Anti-Hitler Koalisyonu'nun özellikleri ve sorunları hakkında temel bir netlik, Alman emperyalistlerinin saldırgan yalan kampanyalarına boyun eğmeden veya taviz vermeden karşı koyabilmenin ön koşuludur. Bu, karmaşık

Sorunlar kabul edilemez şekilde basitleştirilmemeli veya basit sorular kabul edilemez şekilde karmaşıklaştırılmamalıdır.

Sorunun tarihçesi "Dresden"

Dresden'in bombalanması, Müttefiklerin Nazi Almanya'sına karşı yürüttüğü hava savaşı ve Nazi faşizmini yok etmek amacıyla Almanya'yı işgal etme hedefini güden Anti-Hitler Koalisyonu devletlerinin amaçları gibi belirleyici konu başlıklarına ilişkin sağlam bir tutum sergileyebilmek için, öncelikle **bu konuların tarihsel gelişimini** incelemek gerekir. Bu sorular, Almanya'ya yönelik hava saldırılarının başlangıcından itibaren, özellikle de savaşın son yıllarında ve aylarında, Goebbels tarafından Nazi propagandasının merkezine yerleştirilmişti. Bunun, Nazi ideolojisine ve "Almanya'nın zaferine" artık pek inananları Nazi devletine ve Nazi ordusuna bağlamak amacıyla yapıldığı kanıtlanabilir.

Goebbels'in propaganda makinesi iyi işliyordu ve özellikle Nazi aygıtında önemli bir görevi olmayanlar üzerinde çok büyük bir etki yaratıyordu. Bu durum, savaşın son haftalarında ve günlerinde en çarpıcı şekilde ortaya çıktı. Dünya tarihinde eş benzeri görülmemiş boyutlardaki gerici kışkırtma, inatçılık ve karakter yoksunluğu nedeniyle, **Alman halkının büyük çoğunluğu kendi iradesiyle savaşı sona erdiremedi ve Nazi yönetimini deviremedi.** 8 Mayıs 1945'ten sonra, "Dresden'in bombalanması" konusu, bugüne kadar neredeyse hiç kesintiye uğramadan gündemde tutuldu. Bu konuyla ilgili makale ve kitapların analizi, çok az istisna dışında, bunların sadece Goebbels'in geleneğinde, Dresden'in bombalanması ve buna yol açan bağlamlar hakkında yalanlarla çalıştığını göstermektedir.

aksine, Müttefiklerin hava savaşını "barbarca" olarak doğrudan saldırmaktadırlar. Burada özellikle merkezi bir hedef izlenmektedir: "Ama diğerleri de öyle yaptı" ideolojisiyle, Anti-Nazi Koalisyonu devletlerinin kurtuluş savaşının meşruiyeti tamamen sorgulanmaktadır. Böylece, özellikle savaşın son aylarında Nazi ordusunun suçu ve katil savaş çabaları

fiilen savunulmakta ve meşrulaştırılmaktadır. Almanya, mümkün olduğunca çok sayıda Alman'ı öldürmeyi amaçlayan Müttefiklerin sözde "saldırısının" "kurbanı" olarak gösterilmektedir. Ayrıca, İngiliz ve Amerikan bombardıman filolarının uçak mürettebatından Naziler tarafından vurularak öldürülen 56.000 üyenin anısına neredeyse hiç kimsenin değinmemesi de dikkat çekicidir.

Alman halkının çoğunluğunun, savaşın tam anlamıyla son dakikasına kadar Nazi propagandasına "sadık kalması" güzelleştirilmeye, hatta haklı gösterilmeye çalışılmaktadır.

Bu nedenle, uluslararası alanda faaliyet gösteren Nazilerin günümüze kadar önde gelen "tarihçisi" David Irving'in, 60'lı ve 70'li yıllarda Alman pazarı için Dresden ve hava savaşı hakkında tam üç kitap yayınlaması ve Dresden'in bombalanmasını "savaş suçu" olarak karalaması da bir tesadüf değildir. Bunu, Nazi imha kamplarının varlığını dünya kamuoyuna açıklamadan önce yaptı. "Auschwitz yalanı" olarak nitelendirdi. Önce Auschwitz konusunda sessiz kalmak, sonra da Dresden konusunda ağzını daha da açmak – bu, Irving'in daha açık ve doğrudan Nazi görüşlerini benimsemeden önce bile izlediği taktikti.

Başlangıç noktası: Müttefiklerin Nazi faşizmine karşı yürüttüğü savaşın adil niteliğini anlamak

Sakin, ikna edici bir açıklama ve gerekçelendirmenin çıkış noktası, işgal edilen, yağmalanan ve köleleştirilen ya da köleleştirilmek istenen ülkelerin halklarının, **kendilerini savunma hakkına, bir kurtuluş savaşı yürütme hakkına**, tamamen meşru, hatta adil bir savaşa girme hakkına **sahip** olduklarına dair ilkel bir anlayışa sahip olmaktır.

İkinci Dünya Savaşı'nda Nazi-faşist Alman emperyalizmi birçok ülkeyi işgal edip yağmaladığında, orada yaşayan insanları haklarından mahrum bırakıp köleleştirdiğinde ve orada akıl almaz suçlar işlediğinde durum tam da böyleydi. Buna karşı öncelikle sosyalist SSCB

Kurtuluş Savaşı yürütüldü. Buna karşı, SSCB, İngiltere ve ABD'den oluşan Anti-Hitler Koalisyonu askeri olarak kuruldu. Buna karşılık, işgal altındaki ülkelerdeki direniş güçleri ve oluşmakta olan kurtuluş orduları silahlı mücadeleye başladı. Bunlar kesinlikle tek tip güçler değildi. Ancak onlar, Nazi faşistlerinin suçlu savaşına karşı, bu faşistlerin sürülmesi ve Nazi faşizminin yok edilmesi için haklı bir savaş yürüttüler. Bunu anlamak, ikinci adımı anlamak için ön koşul olan ilk ve nispeten basit adımdır:

Müttefik ordularının Almanya'yı tamamen işgal etmesinin neden gerekli olduğu

Nazi Wehrmacht'ı sadece Almanya'ya geri püskürtmek ve böylece kendi ülkelerini Nazi katillerinden kurtarmak açıkça yeterli değildi. Neden bu yeterli değildi, hatta saçma geliyordu? Basit bir nedenden ötürü: Naziler, askeri güçleriyle Almanya topraklarında toparlanıp savaşı tüm gücüyle yeniden sürdürebilirlerdi. Anti-Nazi Koalisyonu'nun daha kapsamlı savaş hedeflerinin ana nedeni buydu: Nazi devletin ve özellikle Nazi ordusunun çökertilmesinden sonra **Almanya'nın koşulsuz teslimiyeti** temelinde savaşın gerçek anlamda sona erdirilmesi. Bu, Anti-Hitler Koalisyonu devletlerinin Almanya sınırlarını aşarak Almanya'yı işgal etmek zorunda kalmalarının tek nedeni olmasa da, belirleyici nedeniydi. Böylece, müttefik askerlerin "Alman topraklarında" savaşmak zorunda kalması sorunu ortaya çıktı. Böylece, Nazilerin halkı Nazi Almanyası'na daha da bağlamak, diğer halklara karşı yürüttükleri saldırı savaşını, Anti-Hitler Koalisyonu devletlerinin saldırısı karşısında artık "haklı" bir savaş olarak "yeniden adlandırmak" için büyük bir fırsat elde ettikleri de açıktı.

Böyle bir durum, ancak Stalin'in

2 Bkz. "Yalta Deklarasyonu", 3-11 Şubat 1945 tarihli Kırım Konferansı raporu, içinde: Potsdam Anlaşması, Ek: Tahran ve Yalta Belgeleri, Offenbach 2001, s. 40 ve sonrası.

"Hitler'in bunu başarması 12 yıl sürdü"

KPD kadroları 1945'te Berlin'de Almanya'daki yıkımın nedenini ve sorumluluğunu net bir şekilde ortaya koydu. Sorumlular Nazilerdi!

1941'de, Almanya'daki proleter hareketin devrimci gelenekleri sayesinde – partizanların ve müttefik orduların Nazilere karşı indirdiği ağır darbelerle kolaylaştırılan – Almanya'da antinazist güçlerin bir ayaklanmaya kalkışacağına dair umutlar gerçekleşmiş olacaktı.¹ Ancak, böyle bir ayaklanmanın beklenemeyeceği anlaşıldı (savaş esaretinde bile, sıkça alıntılanan "sıradan Alman askerlerinin" çoğunluğunun – Nazi ideolojisiyle beyinleri yıkanmış olarak – Nazilere karşı çıkmaya, bırakın Nazi suçlarıyla aktif olarak savaşmayı, buna hazır olmadığı ortaya çıktı). Savaş sona erdirmek ve Avrupa ile Almanya'yı Nazi faşizminden kurtarmak için gerçekçi bir hedef olarak geriye, Nazi Almanyası'nın tam teslimiyetinin temel koşulu olarak, **Anti-Hitler Koalisyonu devletlerinin düzenli orduları tarafından Almanya'nın tamamen işgal edilmesi** perspektifi kalmıştı.

Almanya'nın işgali, Şubat 1945'te Kırım Konferansı'nda üç müttefik güç olan SSCB, ABD ve Birleşik Krallık arasında kararlaştırılan programı uygulamaya koymak için de belirleyici bir koşuldu:

Almanya'nın yeniden militarizasyonunu önlemek için ülkenin tamamen askerden arındırılması ve Nazilerden arındırılması.²

1 Bkz. Stalin: Ekim Devrimi'nin 24. Yıldönümü, 6 Kasım 1941, Stalin Eserleri Cilt 14, s. 255/256.

Öncelikli: Almanya'daki bombardımanların askeri nedenleri

Müttefiklerin hava savaşının en önemli nedenleri, her şeyden önce **açık askeri gerekliliklerdi**.

Şehirler, Nazilerin savaş üretiminin belirleyici merkezleriydi. Orada, Nazilerin savaşı için tanklar, uçaklar, trenler, kamyonlar ve diğer vazgeçilmez araçları üreten fabrikalar bulunuyordu. Şehirler aynı zamanda savaş malzemeleri ve askerlerin nakliyesi için lojistik düğüm noktalarıydı. Ve Nazilerin tüm savaş makinesinin merkezi yönetim merkezleriydiler.

Naziler, askeri yenilgilerine ve müttefik ordularının ilerleyişine, özellikle savaşın son aşamasında,

"büyük şehirleri kalelere dönüştürme" taktiğiyle tepki verdiler; bu şehirler her ne pahasına olursa olsun savunulmalıydı. Nazi Silahlı Kuvvetleri Yüksek Komutanlığı'nın (OKW) 12 Nisan 1945 tarihli bir bildirisinde şöyle denmektedir:

"Şehirler ulaşım düğüm noktalarında yer almaktadır, bu nedenle sonuna kadar savunulmalı ve elden çıkarılmamalıdır."³

Müttefikler buna mutlaka tepki vermek zorundaydı. İkmal ve altyapının yanı sıra sanayiye de

yok etmek, sivil halkın tahliyesini zorlamak, Nazi imha mekanizmasını bozmak ve nihayetinde kendi kayıplarını olabildiğince az tutarak Almanya'yı işgal edebilmek.

Nazilerin cephelerde kullanabileceği askeri kapasite, şehirlerin bombalanmasıyla önemli ölçüde zayıflatıldı. Müttefiklerin Alman şehirlerine yönelik bombardımanları, Nazi devletini teknik açıdan karmaşık bir hava gözetleme ve savunma sistemi kurmaya zorladı. Bu durum, sadece ön cephedeki Alman kara birliklerinin silah ve teçhizatından mahrum kalmasına neden olmadı. Ayrıca, tüm cephelerde ve özellikle Sovyetler Birliği'nde saldırı için kullanılabilecek uçak sayısı da büyük ölçüde azaldı.

Müttefiklerin bombardımanlarına karşı savunma zorunluluğu nedeniyle, sadece çok sayıda askerin değil, Müttefiklerin hava savaşı, kıt Alman işgücünün bir kısmını da bağladı: 1944'te tahminen iki milyon Alman, hava savunması, bombalanmış fabrikaların onarımı ve genel olarak yıkımların giderilmesi ile meşguldü.

Bombardımanlar, Nazi rejiminin halkın bazı kesimlerinde sahip olduğu desteği sarsmak için de bir araçtı

Böyle bir hava savaşının nedenleri, her ne kadar bu hususlar öncelikli olsa da, hiçbir şekilde **sadece** "saf askeri" bakış açılarından kaynaklanmıyordu. Alman halkının çoğunluğunu Nazilerin megaloman yalancılar olduğuna "ikna etmek" de önemli bir faktördü.

Büyük şehirlerin bombalanması, Naziler tarafından Guernica, Rotterdam, Varşova, Coventry vb. şehirlerin bombalanmasıyla başlatılan, savaş tarihinde bir ilkti. Nazi yönetimi, bu bombalamaların ardından, "Alman şehirlerine asla bir bomba düşmeyecek" diye kibirli bir şekilde açıklamıştı. Naziler, iktidarlarının zirvesindeyken "yenilmez" olduklarına inanıyorlardı.

4 SD raporu, 29.7.43, Borberach, Münih 1968 "Meldungen aus dem Reich", alıntı: Götz Bergander, Dresden im Luftkrieg, Köln 1977, s. 100

Anti-Nazi Koalisyonunun savaş stratejisinin amaçlarından biri de, hava savaşı yoluyla Alman Hava Kuvvetlerinin **"yenilmezlik" mitini çürütmek**, bomba bombaya Nazi liderlerinin "hatasızlık" inancını yıkmak ve böylece Alman halkının çoğunluğunun, açıkça kendi "Koruma" sözünü tutamadı. Alman büyük şehirlerine yönelik bombardımanlar tam da bu anlamda etki yarattı ve doğrudan Nazi yandaşlarının moralini bozma konusunda oldukça başarılı oldu. Bunu Nazi'nin iç raporları doğrulamaktadır. Nitekim SS'in "Güvenlik Servisi", 1943 yılında Hamburg'un bombalanmasının ardından şöyle bildirmiştir:

"Birbiri ardına büyük şehirlerin yerle bir edilmesi, tüm halk kardeşlerimizin üzerinde bir kabus gibi duruyor ve güvensizlik ve çaresizlik hissini güçlendirmeye büyük ölçüde katkıda bulunuyor."⁴

Bu, özellikle de "Guernica'nın suçlusu", toplama kampları ve imha kampları için "ahlaki sorumluluk" gibi kavramlar zaten etkisiz kalıyordu. "Güçlü olan haklıdır" felsefesiyle yetiştirilmiş ve bu felsefeye körü körüne inanan bu çoğunluk, Nazilerin suç niteliğinde bir savaş başlattığının farkına vardıkları için Nazi liderliğinden kopamadı. Bu ancak, Hitler ve adamlarıyla bu savaşın kazanılamayacağı, "Güçlüler"in aslında diğerleri, yani müttefik ordular olduğu anlaşıldığında mümkün oldu. Gerçek buydu, Alman halkının çoğunluğunun bilinç düzeyi buydu.

Müttefiklerin Almanya halkına yaptığı çağrılar

Bu bağlamda, Anti-Hitler Koalisyonu'na üye devletler ve ordular, büyük şehirlerin lojistik ve askeri merkezler olarak çoktan askeri çatışma alanı haline geldiği gerçeğini Alman halkına defalarca ve büyük bir çaba sarf ederek hatırlatmış olmaları nedeniyle övgüyü hak ediyorlar. Alman halkının büyük şehirleri derhal terk etmesi gerektiği yorulmak bilmeden tekrar tekrar açıklanıyordu.

Alman halkına yönelik İngiliz broşürü

3 Alıntı: Götz Bergander: Dresden im Luftkrieg – Vorgeschichte Zerstörung Folgen, Würzburg 1998, s. 249

Örneğin, 26 Haziran 1943 tarihinde "Alman savaş bölgelerindeki sivil halka" başlıklı broşürde, bu bölgelerin savaş bölgeleri olduğu ve orada savaş sanayisi bulunduğu için şehirleri terk etmeleri yönünde İngiliz hükümetinin çağrısı yer almaktadır:

"Bu endüstrileri yok etmek konusunda kararlıyız ve bu kararı uygulamak için gerekli araçlara sahibiz. (...) Ren-Vestfalya sanayi bölgesindeki tüm savaş üretimi tamamen durdurulana ve yeniden başlatılması imkansız hale gelene kadar bu saldırıları sürdüreceğiz ve yoğunlaştıracğız.

Bu hedef gerçekleştirilene kadar, Ren-Vestfalya sanayi bölgesi bir savaş alanı niteliğindedir. Bu savaş alanında bulunan her sivil, izinsiz olarak bir savaş alanında bulunan herhangi bir sivil gibi, elbette hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyadır. (...) Kadınlar ve çocuklar ise savaş alanında bulunmamalıdır. Silah fabrikalarında çalışan işçiler ise, savunması çökmüş ve yok edilmesi kaçınılmaz hale gelmiş bir ordunun askerleri durumundadır.

savunması çökmüş ve yok edilmesi kaçınılmaz olan bir ordunun askerleri konumundadırlar. Böyle bir durumda bulunan askerler, onurlarını zedelemeyen savaşı bırakabilirler.”⁵

Milyonlarca broşür dağıtıldı, Radio Moskova ve BBC Almanca dilinde günlük radyo yayınları yaptı; saldırıların Nazi Almanyası'na yönelik olduğu, koşulsuz teslimiyet ve Nazilerin iktidarının yıkılması için verilen mücadelenin bir parçası olduğu belirtildi.

Müttefiklerin bombardımanlarının sonuçları

Peki, Müttefiklerin hava savaşının, nihayetinde Dresden'e yönelik olanın da dahil olduğu, sonuçları ne oldu?

- a) Güçlü Alman askeri güçleri, özellikle de uçaklar, cephede görevlendirilmek yerine bombalanan büyük şehirlerde mahsur kalmıştı.
- b) Sanayi ve sanayide çalışanlar için konutlar büyük ölçüde tahrip edildi. İkmal ve ikmal yolları, ama aynı zamanda Nazi yönetiminin merkezleri de önemli ölçüde yok edildi.

c) Bu savaşın kaybedildiği ve Müttefiklerin açıkça daha güçlü olduğu gerçeği, Alman topraklarında devam eden hava savaşı sayesinde Nazi yandaşlarının bir kısmı tarafından da kabul edildi.

"Sovyetler Birliği ve İngiltere'nin yok edilmesi" konusundaki Almanların büyük sözleri, "Almanya'nın yıkımı" üzerine Nazi'lerin savunmacı sözlenmalarına yerini bırakmıştı.

Genel olarak bakıldığında, sosyalist Sovyetler Birliği tarafından memnuniyetle karşılanan ABD ve İngiliz hava kuvvetlerinin bombardımanları, Nazi faşizmine karşı savaşı kazanmak ve bu sayede Nazi faşizminin tamamen yok edilmesine kadar geçen süreyi kısaltmak için önemli bir katkı sağladı; Müttefik tarafın kayıplarını azaltmaya ve böylece özellikle de Nazilerin suçlarını sürdürebilecekleri süreyi kısaltmaya önemli bir katkı sağladı.

II. Tarih revizyonizminin ana noktaları: “Dresden” ideologlarının üçlü inancı

Bu düşünceler ışığında, “argümanlar” hakkında konuşulabilir ve konuşulmalıdır. Bu bağlamda, öncelikle, çok özel “Dresden gerekçeleri” öne sürenlerin hiçbir şekilde sadece Dresden'in bombalanmasına karşı çıkıp bunun yerine Berlin veya Hamburg'un daha kapsamlı bir şekilde yıkılmasını talep etmedikleri gerçeği hiç de önemsiz değildir. Bu, soyut olarak düşünülebilir olsa da, gerçekte mevcut değildir. **Tüm bu “Dresden gerekçeleri”, hava savaşını, hatta müttefiklerin savaş yürütüşünü genel olarak “haksız”, “ ” hatta “ ” olarak sözde “savaş suçu” olarak karalamak için bir bahane olarak hizmet etmektedir.**

Bu “Dresden gerekçelerini” tek tek çürütmeye değer mi? Evet, kararsız ve tedirgin olanların, Anti-Hitler Koalisyonu'na karşı yürütülen demagojik kışkırtma zincirinin tamamını görmelerine yardımcı olmak açısından.

1. "Dresden'in askeri önemi yoktu, savaş zaten sonuçlanmıştı" yalanlarına gelince

Öyleyse bombardıman iki yıl önce yapılmış olsaydı haklı mı olurdu? Bununla ne kastediliyor? Hiç sanmıyorum. Savaşın çoktan “karara bağlandığı” iddiası yarı bir gerçektir. Bir yandan 1943'teki Stalingrad Savaşı'ndan beri bu doğru olsa da, diğer yandan doğru değildir.

Naziler, 1941'den 1944'e kadar savaş üretimini neredeyse üç katına çıkarmışlardı ve işgal ettikleri ülkelerin ekonomik gücünden yararlanabilmişlerdi. Savaş üretimini, kendileri için kötüleşen koşullara giderek daha fazla uyarladılar; üretimi yeraltına taşıdılar ve V1 ve V2 gibi yeni ve tehlikeli silahları hummalı bir şekilde geliştirdiler.

Ancak her şeyden önce, artan geri çekilmelere rağmen hâlâ devasa çaplı çatışmalar devam ediyordu. Naziler, Ardenler'de olduğu gibi kısmen karşı saldırılar düzenledi. Antwerp, Paris, Londra ve Güney İngiltere'ye aralıksız olarak V1 ve V2 roket saldırıları düzenlendi ve on binlerce kişi hayatını kaybetti. Özellikle Kızıl Ordu'nun İkinci Dünya Savaşı'nın son aylarındaki kayıpları

⁵ Alıntı: Rolf-Dieter Müller: Der Bombenkrieg 1939-1945, Berlin 2004, s. 153f.

Hala çok büyüktü. Yalnızca 1945'teki Berlin savaşlarında, Kızıl Ordu savaşın son haftalarında toplam 300.000 ölü ve yaralı verdi. Tüm bunlar, savaşın sözde "çoktan sonuçlanmış" olmasına rağmen gerçekleşti. Müttefikler askeri açıdan giderek daha fazla ilerleme kaydediyorlardı. Ancak Nazi Almanyası'nın koşulsuz teslimiyeti fiilen uygulanana kadar "sonuçlanmış" olması varsayımdan ibaretti.

"Dresden, askeri önemi yok" mu? Dresden'i planlı bir şekilde "kale"ye dönüştüren Naziler bu konuda farklı düşünüyordu. Müttefikler de farklı düşünüyordu ve Dresden'in önemli bir Nazi kalesi olduğunu açıkça belirttiler.

1945 tarihli bir Sovyet açıklaması, Dresden'in

"Almanya'nın bir cepheneliği, bir barut fıçısı, barışsever halkları yok etmek için malzeme sağlayan bir ikmal kaynağı" olduğunu belirtmiştir.⁶

Kızıl Ordu Yüksek Komutanlığı'nın 1945 tarihli bir emri şöyle diyor:

"1. Ukrayna Cephesi'nin savaşçıları, iki gün süren şiddetli çatışmaların ardından düşmanın direnişini kırdı ve bugün, 8 Mayıs'ta, Saksonya'daki önemli bir savunma merkezi olan Dresden şehrini ele geçirdi."⁷

1945 tarihli bir İngiliz Hava Kuvvetleri belgesinde şöyle denmektedir:

"Almanya'nın yedinci büyük şehri olan Dresden (...) en önemli sanayi merkezlerinden biri haline gelmiştir ve diğer büyük şehirler gibi çok sayıda telefon ve demiryolu bağlantısına sahip olması nedeniyle, şu anda Mareşal Koniev'in ilerleyişi tehdidi altında bulunan cephe kesiminin savunmasının kontrolü açısından son derece büyük öneme sahiptir. (Dresden'e yönelik) saldırının amacı, düşmanı en çok hissedeceği yerde vurmaktır."⁸

Dresden bir demiryolu ve idari merkezdi. Dresden, Berlin'den sonra

ve Leipzig, "Doğu Cephesi" bölgesindeki en büyük şehir, büyük birliklerin yoğunlaştığı bir garnizon kentiydi. Dresden'de daha önce tüketim malları ve lüks ürünler üreten işletmelerin çoğu, 1944 yılında neredeyse tamamen silah üretimine geçmişti.

Dolayısıyla Dresden, şüphesiz en önemli Nazi kalelerinden biriydi ve Nazilerin defalarca hafifletici bir şekilde iddia ettiği ve hâlâ iddia ettiği gibi, hiçbir şekilde sözde "açık bir şehir" değildi.

Bu nedenle, Dresden'in geniş halk kitlesi, savaş olaylarından uzak duran bir "sivil nüfus" olarak nitelendirilemezdi. Aksine, bu kitle, "iç cephe"de (Nazilerin kendilerinin ortaya attığı bir terim) Nazilerin savaş üretimine ve savaş faaliyetlerine büyük ölçüde dahil olmuştu. Bu gerçekler ışığında, Şubat 1945'te Dresden'in bombalanması sırasında Kızıl Ordu'nun Nazi birlikleriyle sadece 110 km uzaklıkta savaştığı unutulmamalıdır. Nazilerin "Doğu Cephesi"ne yönelik ikmalinin büyük bir kısmı Dresden üzerinden organize ediliyordu; Dresden, özellikle Kızıl Ordu'nun ilerleyişine karşı koymak için hayati bir koordinasyon merkeziydi.

Ekim 1944'te Dresden-Neustadt'tan her gün ortalama olarak düzinelere askeri tren geçiyordu. Bu trenler, ilerleyen Kızıl Ordu'ya karşı savaşmak üzere her gün on binlerce askeri batıdan doğuya taşıyordu. Savaşın sona ermesinden sonra, o dönemde Dresden'de bulunan eski bir Amerikan savaş esiri şöyle anlatıyor:

"RAF ve USAAF'ın⁹ 13 ve

14 Şubat'ta, Dresden manevra istasyonuna yönlendirildik; burada Alman birlikleri ve teçhizatı neredeyse on iki saat boyunca Dresden'e girip çıkıyordu. Dresden'in silahlı bir kamp olduğunu kendi gözlerimle gördüm: Binlerce Alman askeri, tank ve topçu birimleri ile ikmal malzemeleriyle yüklü kilometrelerce uzunluktaki yük trenleri, Alman lojistiğini

doğuya naklettiler, Ruslara karşı savaşmak için."¹⁰

2. Sahte insancıl ikiyezlülük:

"Dresden'deki zavallı Alman mülteciler!"

Öyle deniyor. Ancak sorun şuydu ki, mülteci akını Kızıl Ordu'nun ilerleyişine yaradı. Oysa mültecilerin yerleştirilmesi, idari bakımları ve askere alınmaları, çökmekte olan Nazi rejiminin istikrarını sağlamaya hizmet ediyordu. Savaşın bu aşamasının trajik yanı, mültecilerin her bakımdan, büyük şehirlerin tahliyesini açıkça ve ısrarla talep eden Müttefikler'den çok Nazilere daha fazla inanmış olmalarıydı. Bu bağlamda, bu mültecilerin önemli bir kısmının () "Mülteciler", Kızıl Ordu tarafından haklı olarak cezalandırılmaktan korkan Nazi suçlularıydı.

3. Dayanılmaz sızlanmalar: "yıkılmış kültür şehri", "insanlığın mücevheri Dresden"

Belki de en dayanılmaz olanı, "yıkılmış kültür şehri" ve "Frauenkirche" (on milyonlarca dolara yeniden inşa edildi) vb. hakkındaki sızlanmalardır. Bu tür söylemler, Dresden'in bombalanmasından hemen sonra Naziler tarafından da kullanılmıştı. Nazi Almanyası'nın yenilgisinden sonra, bu söylem Federal Almanya'daki hiçbir "Dresden" literatüründe eksik olmamalıydı, tıpkı daha sonra gösterileceği gibi, Doğu Almanya'daki kitaplarda, broşürlerde ve konuşmalarda da öyle.

Savaştı. Bu kadar basit. Ve kültürün yok edilmesini istemeyenler, sonuna kadar Nazi savaşına katılmak yerine, Nazi rejimine karşı ayaklanmaya cesaret etmeliydi!

Tarih revizyonizminin bu üç temel noktası, tek sahte argümanlar değildir, ancak oldukça yaygın ve önemlidir. Bunların Va-

6 "İnsanlığın pisiği", Tageszeitung für die deutsche Bevölkerung, 2.6.45, alıntı: Götz Bergander: Dresden im Luftkrieg – Vorgeschichte Zerstörung Folgen Würzburg 1998, s. 294

7 Alıntı: Sächsische Zeitung, 3/4 Mayıs 1975

8 1945 tarihli Kraliyet Hava Kuvvetleri iç memorandumı, Int. l'in çalışmalarının gözden geçirilmesi

9 RAF, Royal Air Force'un, USAAF ise USA Air Force'un kısaltmasıdır.

10 Alıntı: Frederick Taylor: Dresden, Salı, 13 Şubat 1945, Münih 2004, s. 194 ve sonrası.

Dresden üzerinden veya Dresden'den geçerek Yahudilerin imha kamplarına sürgün edildiği de gösterilebilir. Dresden'deki 33. Daire, Theresienstadt'a yapılan nakillerin yanı sıra oradan imha kamplarına yapılan nakillerden de sorumlu. Bkz. Frederick Taylor: Dresden, Salı, 13 Şubat 1945, Münih 2004, s. 193 ve sonrası.

Nazi propagandasından kaynaklanan varyasyonlar, SED'de bazı değişikliklerle Alman milliyetçiliğinde yankı buldu. Ve bu, BRD'de olduğu gibi,

1995'ten beri burada belgelendiği gibi, tarih revizyonizminin temel noktalarının hâlâ şu ya da bu varyasyonlarla

kullanılmaya devam ettiğini göstermektedir.

III. Hafife Alman Nazi Kışkırtması: Dresden'in Bombalanmasından Sonra Nazilerin Propaganda Saldırısı ve 1945 Öncesi ve Sonrasındaki Etkisi

14-15 Şubat 1945'te Dresden'in bombalanmasıyla ilgili Nazi kampanyası, Nazi propagandasının büyük ölçüde hafife alman tehlikesini, inceliğini ve etkinliğini göstermektedir. İç politikada amaç, geniş çaplı bir "Şimdi daha da fazla" propagandasıyla halkı Nazilerin "topyekûn savaşına" kışkırtmak ve seferber etmektir. Uluslararası alanda ise bu propaganda, Müttefiklerin savaşına karşı bir hava yaratmayı amaçlıyordu.

Almanya aleyhine ve Nazi yönetimi lehine propaganda yapılacaktır.¹¹ 15 Şubat günü, Nazi Propaganda Bakanlığı Dresden'e yapılan hava saldırısı hakkında ayrıntılı bir yorum hazırladı. Bu yorum, aynı gün öğleden sonra Nazi Alman Haber Bürosu tarafından dünya çapında

yaygınlaştırıldı ve yayınlarda yabancıyabancı dilli Nazi radyo propagandasında da yer aldı. Sonraki günlerde Alman temsilciliklerine, önümüzdeki günler ve haftalarda yapılacak Nazi kışkırtmalarının belirleyen metin iletildi. 16 Şubat 1945 tarihli

16 Şubat 1945 tarihli Nazi kışkırtma gazetesi "Der Freiheitskampf"

Buna paralel olarak, 16 Şubat'ta „Völkischer Beobachter“ gazetesinde „Dresden'e İşlenen Kültür Suçu“ başlıklı bir makale yayınlandı. Yine 16 Şubat'ta, "Der Freiheitskampf – Dresdner Zeitung" gazetesinin baş sayfasında şu başlıklı bir başyazı yer aldı:

"Teröre rağmen: Kararlı kalıyoruz".

Almanya'daki ve yurtdışındaki bu medya saldırısıyla, bir dizi yalan ve çarpıtma, hatta kışkırtıcı söylemler kalıplaştırılıp yaygınlaştırılacaktır:

- Bombardımanlar, uzun süredir hazırlanan ve planlı bir "Alman halkının yok edilmesi" seferinin parçası olarak sunuldu; Almanya'nın buna sözde meşru bir "karşı koyuşla" tepki verdiği, yani katliamlar ve soykırımla karşılık verdiği iddia edildi. Nazi Yahudi düşmanlığı ve antikomünizm ruhuna tamamen uygun olarak, Goebbels öncülüğünde, bu "yok etme planlarının" arkasında sözde "Yahudi" ve onun yardımcısı "Bolşevikler",

yani sosyalist Sovyetler Birliği'nin yattığı iddia edildi.¹²

- Nazi yönetimi, savaş her koşulda ve her ne pahasına olursa olsun sürdürmek için, anti-Nazi koalisyonunun sözde insanlık dışı davranışlarına dair korkuyu körükledi.

- "Kültür şehri Dresden'e yönelik bombardımanlar aynı zamanda "Avrupa'ya karşı işlenmiş bir suç" olarak sunuldu. Dresden ve Chemnitz'in "yok edildiği" yalanı yayıldı.

- Dresden'in sanayisinin savaş için önemi olmadığı ve askeri demiryolu tesislerinin şehir merkezinde bulunmadığı iddia edildi. Dresden'in savaş için önemsiz bir sanat şehri olduğu öne sürüldü.

Sparing'in "Dresden'in Ölümü" ("Das Reich", 4.3.1945) başlıklı makalesinin özel rolü

Haftalık gazete "Das Reich", 1940'tan 1945'e kadar yayınlandı ve 1,4 milyon adede varan tirajıyla en başarılı ve en çok okunan Nazi yayınlarından biriydi. Gazetenin erişim alanı, tirajından çok daha genişti; örneğin, ordu birliklerinde bir sayı birkaç asker tarafından birlikte okunuyordu.

12 Bu konuda bkz. örneğin "Das Reich", 21.1.1945 ve benzer şekilde 28.2.1945'te bir kamuya açık konuşmada, bkz.:

Herf, Jeffrey: The Jewish Enemy, Nazi Propaganda during World War II and the Holocaust, Harvard University Press 2008, s. 254/255 ve 259/260).

Sparing'in 4 Mart 1945 tarihli "Das Reich" gazetesindeki Nazi başyazısı

11 Bölümdeki somut bilgiler şu kaynaktan alınmıştır: Hesse, Wolfgang / Neutzer, Matthias / Reinhard, Oliver: Das rote Leuchten – Dresden und der Bombenkrieg, Dresden 2005, s. 124 ve sonrası.

Tarafsız bir ciddiyet izlenimi ve görünüşte yüksek bilgi içeriği ile bazı sayılar

"Das Reich" aynı zamanda uluslararası kamuoyunu etkilemeyi de amaçlıyordu; bu derginin medyası özellikle de Anti-Hitler Koalisyonu'na üye ülkelere etki etmeliydi. Yurtdışına yaklaşık 250.000 adet gönderildi. Yazarlar arasında NSDAP üyesi olmayan pek çok kişi de vardı. Bunların birçoğu daha sonra Federal Almanya Cumhuriyeti'nde çeşitli alanlarda önemli pozisyonlara geldi ve pek çok kez yüksek nişanlarla onurlandırıldı. Örneğin Theodor Heuss, Max Planck, Elisabeth Noelle, Werner Höfer ve Benno von Wiese, bunlardan sadece birkaçıdır.

Dresden'in bombalanmasından sonra 13 Şubat 1945'te Naziler, 4 Mart 1945'te bu yayına Rudolf Sparing imzalı, "Dresden'in Ölümü – Direnişin Işığı" başlıklı, demagogik ve kışkırtıcı bir makaleyi kasıtlı olarak yerleştirdiler. Böylelikle Naziler, günümüze kadar geniş çaplı bir etki yaratan demagogik ve yalanlarla dolu anlatıları dünyaya yaydılar.

Yazar, Dresden hakkındaki tüm yalanlar yığınınına, son derece demagogik bir şekilde şu iddiayı ekliyor: "1933'ten önce ve sonra" Almanya'ya karşı savaşan devletler, "hava bombardımanının kaldırılmasına yönelik Alman önerilerini" kasten boşa çıkarmış, savaş stratejilerinde başından itibaren Dresden gibi şehirlerin ve sivil halkın yok edici bombardımanlarına ağırlık vermişlerdir.

Sparing'e göre, üç unsur Dresden'in bombalanmasını diğer Alman şehirlerine yönelik "terör bombardımanlarından" bir kez daha ayırıyordu.¹³

1. Bir şehrin, paha biçilemez bir "Avrupa kültürel mirasının" sözde tamamen yok edilmesi.

Dresden'e yapılan hava saldırıları "büyük, birbirine bağlı bir şehir bölgesinin en radikal yıkımı"

ve nüfus sayısına ve saldırıların sayısına oranla, insan hayatında açık ara en ağır kayıplara yol açmıştır. "Dresden felaketinin eşi benzeri olmadığı" gerçeğinin dikkate alınması gerekmektedir. Dresden, bombardımanların sonucunda sözde "yok edilmiş bir şehir" haline gelmiştir. Dresden'in bombalanması şu anlama geliyordu: "Avrupa gökyüzünden mükemmel bir uyum içindeki bir şehir silueti silinmiştir." "Batı medeniyetinin ortak mirası" yok edilmişti.

2. Dresden'e yapılan hava saldırısı, "soğukkanlılıkla hesaplanmış bir cinayet ve yıkım planı"dır.

Sparing, Dresden'e yapılan bombardımanların askeri bir anlamı olmadığını iddia ediyor. Bunların tek amacı, o anda Dresden'de bulunan mümkün olduğunca çok sayıda insanı öldürmekti. Burada "Dresden'deki toplu katliam"dan söz ediliyor.

- "Alman yerleşim merkezlerine yönelik terör bombardımanları";
- Müttefik uçakları, "patlayıcı bombalar ve uçak silahlarıyla (Dresden'deki) yeşil alanlarda toplanan kalabalığın arasında bir katliam gerçekleştirdi";
- Müttefik uçakları, "şehrin çevresinde, radyasyonun etkisiyle çevre bölgelere ve kırsal kesime akın eden evsizlerin yoğun olarak bulunduğu kuşak boyunca, yeni bir yıkım çemberi oluşturdu";
- Daha sonra, iddia edildiğine göre, müttefik uçakları "Elbe Vadisi'nin daha uzak bölgelerindeki köyleri bombaladı ve bombalanarak evlerini kaybedenlerin uzun konvoylarının yeni barınaklara doğru ilerlediği yerlerde hedeflerini aradı".

3. Müttefiklerin sözde hedefi: "Alman halkının yok edilmesi" idi ve buna karşı her türlü yolla direniş gösterilmesi gerekiyordu.

Müttefiklerin tüm bunların amacı, "toplular katliam yoluyla teslim olmaya zorlamak" ve böylece

"Alman halkı"na "ölüm cezası infaz edilebilir" başlığını attı. "Bu tehdide karşı, savaşarak direnmekten başka bir çıkış yolu yoktur." Dayanma sloganı olarak Sparing, "Alman direniş gücünün eşsiz örneğine" işaret ediyor.

Yurtdışında Naziler, Sparing'in "Das Reich" dergisindeki makalesinde yer alan türden anlatımlarla, kısmen de olsa amaçladıkları etkiyi tam anlamıyla elde ettiler. Makalenin büyük bölümleri yurtdışı basınında da aynen yayınlandı; örneğin

Örneğin Toronto Daily Star'da.

Ancak Sparing'in makalesinin etkisi özellikle 1945 sonrası Almanya'da açıkça görülebilir. Bu makale, 1945'ten sonra yayınlanan ilk standart propaganda kitabı olan Axel Rodenberger'in "Der Tod von Dresden" (Dresden'in Ölümü) adlı eserinde doğrudan alıntılanmıştır; bu kitap 1951 ile 1963 yılları arasında sekiz baskı yaptı ve 1995'te Ullstein Yayınevi tarafından yeniden basıldı. Kitap, Sparing'in Nazi makalesiyle aynı başlığı taşıyor ve makaleden alıntılar içeriyor. Kitapta şöyle yazıyor:

"1945 yılının Mart ayının ilk günlerinde haftalık gazete 'Das Reich' gazetesinde yazan pek çok şeyi akıllıca ve doğru olarak kabul etmek zorunda kalınacaktır."¹⁴

* * *

Peki, bu Nazi propaganda saldırısının yurtdışında doğrudan etkisi ne oldu?

14-15 Şubat 1945'teki hava saldırılarının hemen ardından düzenlenen bir basın toplantısında Naziler, hava saldırılarında 200.000 kişinin öldüğü yönündeki yalanı yaydılar (oysa iç polis raporunda bu sayı 25.000 olarak belirtilmişti).

16 Şubat'ta İsveç basınında, esasen Nazilerin yalan dolu iddialarını tekrarlayan ilk ayrıntılı haberler yayınlandı. Stockholm'daki "Dagens Nyheter" gazetesinin Berlin muhabiri şu manşeti attı: "Dresden'de cehennem – Duyulmamış sayıda ölü".¹⁵ Ve Naziler bunu kullandı. Nazi basını, demagogik bir ustalıkla, örneğin Alman gazetelerinde İsveç medyasından alıntı yaparak, Dresden'de 200.000 kişinin öldüğünü iddia etti

İsveç'ten gelen muhabir raporu "Dresden toza dönüştü" başlığını taşıyordu ve Stockholm gazetesi "Expressen"e atıfta bulunarak, şehrin tamamen yıkıldığı iddiasını İngilizce "atomized" ve "pulverized" sıfatlarıyla nitelendirdi.

13 Aşağıdaki 1-3 numaralı listede yer alan alıntılar, Sparing'in "Das Reich" dergisinin 4 Mart 1945 tarihinde yayınlanan "Dresden'in Ölümü" başlıklı makalesinden alınmıştır.

14 A. Rodenberger: Dresden'in Ölümü Bir şehrin ölümüne dair görgü tanığı raporları, Berlin Frankfurt 1995, s. 158

15 25 Şubat 1945 tarihinde İsveç gazetesi "Svenska Dagbladet" şu başlığı taşıyan bir makale yayınladı:

Başlık: "Dresden'e yapılan saldırıda 200.000'e yakın kurban." Metinde, ölü sayısının "100.000'den ziyade 200.000 civarında" olduğu belirtiliyor. İsveç'ten gelen haberler hemen dünya çapında ilgi gördü. 16 Şubat 1945'te "New York Times" İsveç'ten gelen "haberleri" aktardı ve "Stockholms Tidningen"den şu alıntıyı yaptı: "Bu savaş boyunca hiçbir şehir bir gecede bu kadar tahrip olmamıştı." Ertesi gün "Toronto Daily" manşetinde

Aslında Naziler tarafından uydurulan rakamları “kanıtlamak” için ortaya atılmıştı. Svenska Dagbladet gazetesinin 25 Şubat 1945 tarihli makalesi örneğin, Dışişleri Bakanlığı 8 Mart 1945 tarihli bir telgrafta ele aldı. Bu telgrafta, Bern'deki diplomatik temsilciye, Dresden ile ilgili iletişimde tam olarak "100.000'den fazla 200.000 ölü" ifadesini alıntılanması talimatı verildi.

1945 yılının Mart ayı sonunda Naziler, Gerhart Hauptmann'ı da işin içine kattılar. Dresden'in sözde en büyük insani felaket olması, Hauptmann'ın 1945'ten sonra da defalarca alıntılanan ve günümüze kadar “ünlü” kalan Dresden bombardımanına ilişkin açıklamasının ilk satırındaki uygun ifadeydi: “Ağlamayı

ağlamayı unutmuşsa, Dresden'in yıkılışıyla yeniden öğrenir.” Hauptmann'ın metni 29 Mart 1945'te Nazi radyosunda okundu ve sonraki günlerde Almanya'nın büyük gazetelerinde yayınlandı. 9 Nisan'da Alman Basın Servisi, Gerhart Hauptmann'ın "acı suçlamayı" yayınladı. Metinde şöyle deniyordu:

“Gerhart Hauptmann gibi dünyaca ünlü bir şahsiyetin normalde başvurduğu Avrupa vicdanı artık mevcut olmasa da, yaşlı şairin sesi kendi halkını sarsacak ve yabancıların dikkatini Batı kültürüne karşı işlenen bu suça çekecektir. İnsanlar bundan utanacaktır.”

Nazilerin Dresden'e yapılan hava saldırılarını, daha önce hiç görülmemiş

ve her şeyi aşan bir süper suç olarak sunması, özellikle iki işlevi vardı: **Birincisi**, en absürt ayrıntının bile inandırıcı görünmesini sağlamaktı. **İkincisi**, bu durum savaş sonrası perspektifiyle de ilgiliydi: Nazi Almanyası'nın durumu ne kadar umutsuz hale gelirse, Müttefiklerin bombardımanlarına o kadar fazla vurgu yapılması gerekiyordu. Nazi yönetimi, yalan dolu korkunç tasvirleriyle, savaşın sona ermesinden sonraki dönem, yani yenilgileri için daha iyi başlangıç koşulları yaratmak istiyordu ve şöyle diyordu: “Ama diğerleri de...”

IV. 1948'den itibaren SED'in Örnek Tutumları: Alman Milliyetçiliği

8 Mayıs 1945'ten hemen sonra, KPD'nin Anti-Nazi Koalisyonu'nun savaşı ve Alman halkının bilinç düzeyi konusunda oldukça doğru tutumları vardı.

KPD Merkez Komitesinin Haziran 1945 tarihli çağrısında, Anti-Hitler Koalisyonu hakkında şu çok doğru sözler yer almaktadır:

“Ancak Birleşmiş Milletler tarafında, Sovyetler Birliği, İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri'nin önderliğinde, adalet, özgürlük ve ilerleme davası vardı. Kızıl Ordu ve müttefiklerinin orduları, fedakarlıklarıyla insanlık davasını Hitler barbarlığından kurtardılar. Hitler ordusunu parçaladılar, Hitler devletini yerle bir ettiler...”¹⁶

Alman halkının Nazi suçlarına ortak suçluluğu konusunda şu açıklamalar yapılmaktadır:

“...her Alman insanında, Alman halkının savaş ve sonuçları konusunda önemli bir suç ortaklığı ve sorumluluk payı taşıdığına dair bir bilinç ve utanç duygusu yanmalıdır.”¹⁷

Revizyonizm ve oportünizmin kendine özgü ilkesizliği sonucunda, KPD'nin 11 Haziran 1945 tarihli çağrısında yer alan, Anti-Hitler Koalisyonu'nun haklı savaşı ve Alman halkının çoğunluğunun Nazi suçlarına ortak suçluluğu hakkındaki programatik olarak doğru ifadeler nispeten çabuk bir kenara itildi. Öne çıkan şey şuydu: Aydınlatma ve özellikle de “Alman ideolojisine” karşı ölüm kalım mücadelesi yerine, proleter sınıfın çoğunluğuna ve diğer emekçilere yönelik milliyetçi dalkavukluk.

Geniş emekçi kitlelerin bilinç düzeyinin gerçek durumunun kabul edilmesi, oportünist sonuçlarla birleşti; öyle ki, antinazist-demokratik mücadelenin alanında bile, geniş emekçi kitlelerin yıkıcı bilinç düzeyine uyum sağlamak için içerik ve kelime seçiminde bir taviz üstüne taviz verildi.

Bu durum, özellikle Dresden'in bombalanması örneğinde en çarpıcı şekilde ortaya çıktı.

1. Dresden ile ilgili bazı SED

açıklamalarına genel bakış 1948-1950

13 Şubat 1948: Bombardıman, sözde "Nazi savaşının çoktan sona ermiş" olmasına rağmen binlerce kişinin ölümüne neden oldu.

13 Şubat 1948 tarihli “Sächsische Volkszeitung” gazetesindeki bir yorumda şöyle deniyor:

“Nazilerin savaşı çoktan sona ermişken, Anglo-Amerikan uçaklarının bombardımanı altında binlerce kişi, çoğunluğu kadın, çocuk ve yaşlılar, hayatlarını kaybetti.”¹⁸

“Zaten sona ermişti” mi?! Bu tamamen yanlış. Savaşın 8 Mayıs'ta gerçekten sona ermesine kadar, müttefik ordular tarafında çok sayıda kurbanın olduğu birçok şiddetli çatışma yaşandı.

22.9.1948: "Anlamsız" müttefik hava saldırıları "anlamsız" “Sanat ve kültür şehri Dresden”

22 Eylül 1948'de, dönemin Saksonya Başbakanı Max Seydewitz, yeniden inşa edilen Devlet Tiyatrosu'nun Büyük Salonu'nu bir açılış konuşmasıyla hizmete açmıştı. Konuşmasında Nazi faşistlerini suçlamış, ancak daha sonra suçlamalarını Müttefikler'e de yöneltmişti:

16 “Deutsche Volkszeitung”, Sayı 1, 13 Haziran 1945
17 Aynı yerde, KPD Merkez Komitesi'nin ve SED'in 11 Haziran 1945 tarihli çağrısının tamamının eleştirel bir değerlendirmesi için

1946 için bkz.: SED'in Kuruluşu ve Ön Tarihi (1945-1946), Olga Benario ve Herbert Baum Yayınevi, Offenbach 2000

18 Alıntı: Hesse, Wolfgang / Neutzer, Matthias / Reinhard, Oliver: Das rote Leuchten – Dresden und der Bombenkrieg, Dresden 2005, s. 137

"Ancak, bir gecede sanat ve kültür şehri Dresden'e ölüm ve yıkım getiren Amerikan hava filosunun büyük bombardıman saldırıları da anlamsızdı."¹⁹

13 Şubat 1949: Amerikan politikası, "Hitler gibi" sözde "kadınları ve çocukları öldürmeye vicdansızca hazırdı"

1949 yılındaki yıldönümünde, SED ilçe başkanı Kurt Liebermann ana konuşmayı yaptı. Konuşmasında şunları söyledi:

"Hitler gibi, Amerikan politikası da Sovyet veya sözde Sovyet topraklarına zarar vermek uğruna kadınları ve çocukları katletmeye, bütün şehirleri yakıp yıkmaya hiç tereddüt etmeden hazırdı."²⁰

"Hitler gibi", bu, Nazi faşizminin katil saldırganlığını, Nazi faşizminden kurtuluş için ABD ve İngiliz ordularının hava saldırılarıyla eşdeğer tutan, anlaşılması zor bir benzetmedir. Tüm bunların sözde "Sovyet veya sözde Sovyet topraklarına zarar vermek" için yapıldığı iddiası tamamen absürttür. İngiliz ve Amerikan bombardımanlarının çoğu, o dönemde İngiliz ve ABD ordusu tarafından işgal edileceği öngörülen şehirlere yönelikti.

Bu noktada bir açıklama yapmak yerinde olacaktır:

Evet, bir yandan emperyalist ülkeler olan ABD ve İngiltere'nin orduları ile diğer yandan sosyalist Sovyetler Birliği'nin ordusu arasında çelişkiler vardı. Ancak bu çelişkiler, Sovyetler Birliği'nin İngiltere'yi Almanya'ya karşı çok şiddetli ve acımasızca savaştığı için eleştirmesi ile ilgili değildi; tam tersine, savaşın bu açıdan çok zayıf ve etkisiz yürütüldüğü yönündeydi.

İngiliz ve ABD emperyalist devletleri tarafında, Nazilere karşı politikayı az çok tutarlı bir şekilde izlemede, emperyalist büyük güç Almanya'ya karşı emperyalist rekabet düşüncesinin ilkeleri tek başına önemli bir rol oynamadı. Bugün belki hayal etmesi zor, ancak o zamanlar açıkça mevcut olan muazzam ahlaki baskı

19 Alıntı kaynağı: A.g.e., s. 137

20 Alıntı: A.g.e., s. 139

Dresden'deki "Rondell im Ehrenhain"da aşırı tarih revizyonizmi: Dresden, Auschwitz, Leningrad, Varşova ile aynı kefeye konuyor...

Dresden'deki Heidefriedhof'ta, "savaş ve faşizme" karşı sözde anma amacıyla 1965 yılında SED/DDR revizyonistleri tarafından bu şekilde inşa edilen ve DDR'nin ilhakından sonra da bu şekilde muhafaza edilen bir rondel bulunmaktadır. Peki bu aslında neyi temsil etmektedir?

Daire şeklinde dizilmiş 14 kumtaşı sütundan 7'sinde Nazi imha kamplarının ve toplama kamplarının isimleri yer almaktadır: Auschwitz, Bergen-Belsen, Buchenwald, Dachau, Ravensbrück, Sachsenhausen ve Theresienstadt. Nazi Wehrmacht'ın savaş eylemleriyle yol açtığı yıkımlar Coventry, Leningrad, Rotterdam ve Varşova ile sembolize edilmektedir. Sivil halka yönelik katliamlar ise Lidice ve Oradour ile temsil edilmektedir.

Ve orada ayrıca üzerinde "Dresden" yazan bir kumtaşı sütun daha bulunmaktadır. Nazi Almanyası'nı yenilgiye uğratmak amacıyla Anti-Nazi Koalisyonu orduları tarafından Dresden'e yapılan bombardıman, bu şekilde Nazi ordusunun katil savaş suçlarıyla, Fransa ve Çekoslovakya'daki Nazi katliamlarıyla, hatta Nazi toplama kampları ve Nazi imha kamplarıyla aynı kefeye konuyor.

Böyle bir tarih revizyonizminden, "bomba holokostu"na dair açık Nazi propagandasına kadar yolun çok da uzun olmadığı açıktır.

Nazi faşizminin dünya çapındaki suçları karşısında "kendini" ülkelerinin halkı, bir bakıma daha da temel bir öneme sahipti.

Batı Müttefikleri, dünya kamuoyunun baskısı altında, Nazi Almanyası'na karşı savaşın yükünü omuzlarında taşıyan sosyalist Sovyetler Birliği'nin artan otoritesi karşısında ve kendi halklarının baskısı altında, sosyalist Sovyetler Birliği'ne (sınıf açısından en büyük düşmanlarına) yardım etmek, silah tedarik etmek, nihayet Batı'da "ikinci cephe"yi açmak ve Nazi Almanyası'na yönelik kararlaştırılmış bombardımanları kararlılıkla gerçekleştirmek zorunda kaldılar (ilerleyen Kızıl Ordu ile çatışmaya girmemek için bu bombardımanların kapsamı konusunda zaten kesin anlaşmalar vardı ve olmak zorundaydı).

Alman büyük şehirlerinin bombalanması, sosyalist Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere tüm Müttefiklerin mutabakatıyla gerçekleşti. Belgeler bunu açıkça göstermektedir. (Bkz. s. 11'deki kutu) **8 Şubat 1950:** 8 Şubat 1950 tarihli "Sächsische Zeitung" gazetesinin haberine göre, SED, 1950'deki "Dresden Anma Töreni"nde şu sloganı belirlemişti:

"Sovyetler Birliği savunmasız kadınları ve çocukları bombalamadı."²¹

Bu, SED revizyonistlerinin öne sürdüğü özel, sözde sol bir argümandır

ABD ve İngiliz ordusu tarafından Almanya'daki şehirlerin bombalanmasına karşı bir suçlama olarak (alıntıda, müttefiklerin Alman şehirlerine yönelik bombardımanlarının özellikle "savunmasız kadınları ve çocukları" hedef aldığına dair demagoji de yer almaktadır.)

Sovyet hava kuvvetleri şehirleri bombalamadı mı?

Aşağıdaki örnekler, Nazi Almanyası'ndaki hedeflere yönelik Sovyet hava saldırılarının kesinlikle sadece bir kısmını kapsıyor olsa da, Sovyet Hava Kuvvetleri'nin Nazi faşizminin hakimiyetindeki şehirleri saldırmadığına dair yalanı çürütmektedir. Örneğin, Nazi Almanyası'nın SSCB'ye saldırısının hemen ardından, 22 ve 24 Haziran 1941 tarihlerinde birkaç düzine Sovyet bombardıman uçağı Königsberg ve diğer şehirleri bombaladı. Ağustos 1941'de Berlin'e karşı 81 Sovyet hava saldırısı düzenlendi. Bunun yanı sıra, "Doğu Prusya" bombalandı. 1942'de Berlin'deki hedeflere saldırılar düzenlendi. 19 Ocak 1945 gecesi, Sovyet bombardıman uçakları o dönemde Alman İmparatorluğu sınırları içinde bulunan Breslau'ya saldırdı. 26 Nisan 1945 gecesi, 563 Sovyet uzun menzilli bombardıman uçağının Berlin şehir merkezinin önemli bölgelerine düzenlediği saldırı ile "Salut" operasyonu sona erdi.²²

21 Sächsische Zeitung, 8 Şubat 1950, alıntı : Aynı eser, s. 140

22 Bu gerçekler şu kaynaktan bulunabilir: Manfred Overesch, „Das III. Reich 1939–1945“, Augsburg 1991, s.186, s. 510 ve devamı ile s. 363. Olaf Groehler, "Kampf um die Luftherrschaft", Berlin 1988, s. 77, s. 153 ve s. 327

13 Şubat 1950: "Nüfusunun büyük bir kısmının vahşice katledilmesi" 13 Şubat 1950 tarihli "Sächsische Zeitung" gazetesinde, müttefiklerin hava saldırıları fiilen Nazi suçlarıyla aynı kefeye konuyor:

24 Ağustos 1950: Alman halkı, Kore Savaşı'nda ABD'nin işlediği gibi suçları "kendi derinden" yaşamıştı

"Eskiden Avrupa'nın en güzel şehirlerinden biri olan Dresden'in yıkılması ve sakinlerinin büyük bir kısmının vahşice katledilmesi, kâr hırsı ve kana susamış Anglo-Amerikan emperyalistlerinin kartvizitleridir."²³

"Sakinlerinin büyük bir kısmının vahşice katledilmesi" ifadesiyle, Dresden'e yapılan hava saldırıları aslında Nazi'lerin toplu katliamlarıyla doğrudan aynı kefeye konuyor.

2. SED Merkez Komitesi'nin "Kore'deki ABD barbarlarının bombardımanlarına karşı"

Bu bildiride yer alan her bir düşünce akışı, kelimesi kelimesine son derece yanlıştır; Nazi ideolojisine bir taviz niteliğindedir ya da bizzat Nazi ideolojisidir. Aşağıda beş adımda bu durum biraz daha ayrıntılı olarak ortaya konacaktır.

24 Ağustos 1950'de SED, Merkez Komitesi'nin "Karşı

ABD barbarlarının Kore'ye yağdırdığı bombalarla". Burada, o dönemki Doğu Almanya'daki Alman halkını, Nazi döneminde Almanya'nın bombalanmasını Kore'nin bombalanmasıyla doğrudan eşdeğer tutan çürümüş milliyetçi bir hileyle harekete geçirmeye çalışılıyor. ABD emperyalizminin Kore'deki saldırganlığına ilişkin bu açıklamada, 13-14 Şubat 1945'te Dresden'in bombalanmasına ilişkin şu pasaj yer almaktadır:

"Alman halkı, bu Amerikan bombardımanlarının etkisini derinden hissetmiştir. Nazi rejiminin yenilgisi çoktan kesinleşmişken Dresden'in yerle bir edilmesi, Berlin şehir merkezinin büyük bir kısmının yıkılması, birçok Alman kentindeki işçi mahallelerinin yok edilmesi

bu bombardıman halıları ve aynı zamanda askeri-endüstriyel tesislerin korunması, hâlâ çok net bir şekilde hafızalarda yer almaktadır."²⁴

Madde 1: Almanya'ya karşı hava savaşı da dahil olmak üzere savaş, Anti-Nazi Koalisyonu'nun yan unsurlarından bağımsız olarak adil bir savaştı. Savaş ABD'nin Kore'ye karşı, dahil

1952 Şubatında Dresden'de düzenlenen sokak sergisinde "Dün Dresden – bugün Kore – yarın tüm dünya" yazılı bir pankart ve üzerinde "ABD Katili – Dresden'in Ölümü" yazan bir uçak maketi yer aldı. Yukarıda Roosevelt ve Churchill'in "Zwinger"e petrol döktüğü görülüyor.

Hava savaşı son derece haksız bir savaştı.

Kore'deki ABD bombardımanlarına karşı yapılan bir açıklamada, Alman halkının da 1945'te Dresden'de ABD'nin hali bombardımanının etkisini yaşadığının belirtilmesi, haksız bir savaş ile adil bir savaşın birbirine eşdeğer tutulduğunu göstermektedir.

2. Madde: Kore halkının ezici çoğunluğu, komünist güçlerin önderliğinde, uzun yıllardır önce Japonya'ya karşı savaşta, ardından da ABD emperyalizmine karşı mücadelede, gerici egemenlikten, emperyalist hakimiyetten ve saldırganlıktan kurtulmak için haklı bir mücadele verdi. Buna karşılık, Alman halkının ezici çoğunluğu ise

Nazi diktatörlüğü, en geç Stalingrad Savaşı'ndan sonra Almanya'da ayaklanma ihtimalinin en ufak bir izini bile yakalamak yerine, direnmeye devam etti ve Nazi rejimini tam anlamıyla son saniyeye kadar destekledi. Her iki savaşı birbirine eşdeğer görmek ve dolayısıyla her iki tarafın da o zamanki savaşla ilgili tutumlarını birbirine eşdeğer görmek,

savaşla ilgili tutumlarının eşitlenmesi, gerçeklerden ve bilimsel komünizmden tamamen uzaktır.

Madde 3:

"Dresden'in yok edilmesi" ifadesi, özel bir dikkat gerektiren, görünüşte küçük bir abartıdır. Birincisi, bu ifade doğru değildir; zira Dresden büyük ölçüde tahrip edilmiştir, ancak yok edilmemiştir. İkincisi, burada "sadece Naziler" in değil, "diğerlerinin" de "yok ettiği" ima edilmektedir!

4. madde: Araya eklenen "Nazi rejiminin yenilgisi çoktan kesinleşmişken" cümlesi, bariz bir yalandır. Çünkü yenilgi ancak 8 Mayıs 1945'te kesinleşmiştir. Ön-

Burada her ev, tek tek zorlu mücadelelerle ele geçirildi. Kelimenin tam anlamıyla her metre, Kızıl Ordu'nun çok sayıda askeri için hayatına mal oldu. Oysa burada, sözde savunmasız, zaten 'de yenilmiş

Düşmanların ezip geçildiği iddiası, tarihsel gerçeği çarpıtmaktadır. Tarihsel gerçeğin tamamı şudur: Nazifaşizmin saçmalıklarından biri de, zaferin imkânsız hale gelmesine rağmen Nazilerin yakıp yıkma politikası ve kendi saflarından kaçan askerleri de dahil olmak üzere kitlesel infazlara başvurmaya devam etmeleri ve teslim olmaya yanaşmamalarıdır. Kelimenin tam anlamıyla, her bir ordu birimi tek tek yok edildi, imha edildi, esir alındı ya da derhal teslim olmaya zorlandı.

Madde 5: Burada "işçi mahallelerinin yok edilmesinden" söz edilmektedir. Burada Nazi Almanyası'na karşı savaş, adeta "işçi düşmanı" olarak gösterilmektedir. Bu, adresindeki adresindeki

24 SED Belgeleri, Cilt III, Berlin 1952, s. 196

²³ Sächsische Zeitung, Dresden 13.2.1950, s. 1, alıntı: Oliver Reinhard/Matthias Neutzner/Wolfgang Hesse: Das Rote Leuchten – Dresden und der Bombenkrieg, Dresden 2005, s. 141

Stalin ve Sovyetler Birliği tarafından Alman büyük şehirlerine yönelik

Sosyalist Sovyetler Birliği yönetimi, Alman büyük şehirlerinin bombalanmasına sadece birkaç kez onay vermekle kalmamış, aynı zamanda bunun genişletilmesini de memnuniyetle karşılamıştır. Bunu, aşağıda kronolojik sırayla basılan Stalin'in Churchill'e gönderdiği aşağıdaki mesajlar açıkça göstermektedir.

Stalin şöyle yazdı

- 19 Ocak 1943'te:

17 Ocak gecesi **Berlin'in başarılı bir şekilde bombalandığına** dair bildirimizin için teşekkür ederim. İngiliz Hava Kuvvetlerine, özellikle Berlin'in bombalanmasında daha fazla başarılar diliyorum.

- 3 Mart 1943:

Dün Berlin'i başarıyla bombalayan İngiliz Hava Kuvvetleri'ni selamlıyorum. Cephede Almanlarla savaşmakla meşgul olan **Sovyet Hava Kuvvetleri'nin, şimdilik Berlin'e yönelik bombardımanlara katılmamasını**

- 15 Mart 1943:

Essen, Stuttgart, Münih ve Nürnberg'in başarılı bir şekilde bombalandığını bildiren 6 ve 13 Mart tarihli mesajlarınızı aldım. **Bombardımanlarıyla Alman sanayi merkezlerine ağır darbeler vuran İngiliz hava kuvvetlerine tüm kalbimle selamlarımı sunuyorum. (...)**

- 7 Nisan 1943:

(...) **Essen, Berlin, Kiel ve Almanya'nın diğer sanayi merkezlerine yönelik yoğunlaştırılmış bombardımanı selamlıyorum.** Hava kuvvetlerinizin hayati öneme sahip merkezlere vurduğu her darbe

Almanların bu duygusu, ülkemizdeki milyonlarca insanın kalbinde canlı bir yankı bulmaktadır.

- 19 Nisan 1943:

Essen, Berlin ve Almanya'daki diğer sanayi merkezlerine yönelik bombardımanlar için tebriklerimin İngiliz bombardıman filolarına iletilmesi konusunda onayımı istediğiniz mesajınızı aldım. Elbette önerinize itirazım yok ve bu konudaki kararı size bırakıyorum. **Alman şehirlerine yönelik bombardımanların giderek artan bir ölçekte devam ettirilmesini planladığınızı duyduğuma sevindim devam ettirmeyi planladığınız için memnunuz. (...)**

- 14 Ocak 1944:

Ordularımız son zamanlarda gerçekten başarılar elde etti, ancak Berlin'e ulaşmak için önümüzde hâlâ çok uzun bir yol var. Ayrıca Almanlar şu anda, özellikle Vinnitsa'nın doğusundaki bölgede oldukça şiddetli karşı saldırılar düzenliyor. (...) **Dolayısıyla Berlin'in bombalanmasını hafifletmenize gerek yok, aksine mümkün olan her yolla bunu yoğunlaştırmalısınız. (...)**

(Bu mesajlar şu kaynaktan alınmıştır: Stalin'in Churchill, Attlee, Roosevelt ve Truman ile yazışmaları, Berlin 1961. Alıntılar 107 ila 148. sayfalar ile 230/31. sayfadan alınmıştır. Tüm vurgular bize aittir)

Kilise kulelerine "kilise karşıtı" bir tutum atfetmek. Gerçek şu ki, Almanya'ya yönelik bombardıman hem sanayi tesislerini hem de konut alanlarını hedef alıyordu. Bu süreçte, geliştirici ifadelerin aksine, önemli sanayi tesisleri stratejik

bomba yağmuruna tutularak yok edildi²⁵ ve sözde "Dresden'in yok edilmesi" sloganına rağmen şaşırtıcı derecede çok sayıda konut zarar görmeden kurtuldu.

Merkez Komitesinin bu açıklaması, SED'nin DDR'deki proletaryayı bilinçlendirme konusundaki temel hatalarını ortaya koymaktadır

25 Frederick Taylor, 13 ile 15 Şubat tarihleri arasında Dresden'de yaklaşık 200 işletmenin hasar gördüğünü, bunların 136'sının "ağır" hasar aldığını ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuştur. En çok etkilenenler, yaklaşık 14.000 çalışanıyla Dresden'in açık ara en büyük şirketi olan Zeiß-Ikon işletmeleriydi. Bu işletmelerin pek çok şubesi tamamen yıkılmıştı. 14.000 çalışanın ortalama yarısından fazlası Şubat 1945'te işyerinde yoktu; çünkü bombardımanlarda hayatını kaybetmişlerdi ya da hasar gören evleriyle ilgilenmek ve eşyalarını kurtarmak zorunda kaldıkları için işe gelmemişlerdi. (Bkz. Frederick Taylor: Dresden, Salı, 13 Şubat 1945, Münih 2004, s. 392-394).

26 10 Şubat 1967'de, bir kez daha özellikle kötü bir şekilde öne çıkan "Sächsische Zeitung" gazetesinde, Şubat 1945'teki Dresden bombardımanının, haklı Anti-Nazi Savaşı'nın bir parçası olarak, 1960'larda Vietnam'da yapılan suç niteliğindeki ABD bombardımanlarıyla eşdeğer tutulması yer aldı: "Bugün Vietnam'da yaşananlar, özünde 13 Şubat 1945'te Dresden'e işlenen suçlarla aynıdır – soykırım, terör ve körü körüne yıkım." (Sächsische Zeitung, 10 Şubat 1967, alıntı: Oliver Reinhard/Matthias Neutzner/Wolfgang Hesse: Das Rote Leuchten – Dresden und der Bombenkrieg, Dresden 2005, s. 356)

özellikle de Anglo-Amerikan güçlerinin Anti-Hitler Koalisyonu'na katılımına yönelik tamamen yanlış, pragmatik-opportunist ve korkutucu bir Alman milliyetçisi tutum sergiledi.²⁶

3. SED açıklamaları ve Yayınlar 1953-1955

31.205.1953: *Ulbricht'in yalanı: "vatanımızın en korkunç felaketi"*

"Dresden şehir merkezinin sosyalist inşası için temel atma" töreninde yaptığı konuşmada Walter Ulbricht şunları söyledi:

"Alman imparatorlukçularının savaş seferi, Hitler ordularının yok edilmesi ve vatanımızın yaşadığı en korkunç felaketle sona erdi. Hitler faşizminin yenilgisi çoktan belli olduktan sonra, güzel Dresden'i barbarca bir şekilde yerle bir edenler Amerikan bombardıman uçaklarıydı."²⁷

Yani, Nazi faşizminin Almanya'ya, "vatanımıza" yaptığı en kötü şey, Dresden'in "barbarca" bir şekilde... aslında Almanya'yı Nazi faşizminden kurtarmak için savaşan ABD Hava Kuvvetleri tarafından yıkılmasıdır.

Grotewohl'un 1955'teki yalanı: *Kızıl Ordu'nun*

"daha fazla ilerlemesini imkansız kılmak" için işlediği "anlamsız suçlar".

1955 yılında Dresden'in bombalanmasının 10. yıldönümü vesilesiyle, dönemin Doğu Almanya Başbakanı Otto Grotewohl, 250.000 kişinin katıldığı Dresden'deki bir mitingde şunları söyledi:

"Bu anlamsız suç, SS tarafından köprülerin, barajların ve diğer hayati öneme sahip tesislerin yıkılması gibi, bir enkaz çölü yaratarak

Fidel Castro'nun kendisine sunulan SED argümanlarını açıkça tekrarladığı Şubat 1972'deki bir konuşmada, 13 ve 14 Şubat 1945'te Dresden'de yaşananlar "tamamen gereksiz bir zulüm ve terör eylemi, ... şüphesiz hiçbir zaman haklı gösterilemeyecek bir eylem" olarak nitelendiriliyor. (Neues Deutschland, 17.6.1972) Fidel Castro burada açıkça, SED'in Alman milliyetçi öncüllerine hizmet etmektedir; SED ise bunları büyük ölçüde Nazi propagandasından devralmıştır.

27 Alıntı: Walter Ulbricht: Alman İşçi Hareketi Tarihi, Konuşmalar ve Makaleler, Cilt IV: 1950-1954, Berlin 1958, s. 608

zafer kazanan Sovyet ordularının daha fazla ilerlemesini imkansız hale getirmeliydi."²⁸

Özellikle, ancak sadece SED revizyonistleri tarafından ileri sürülen bu iddia, şüphesiz en demagojik argümandır.

Gerçek şu ki, Sovyetler Birliği ve Kızıl Ordu yönetimi, tam tersine, Kızıl Ordu'nun ilerleyişini desteklemek ve kolaylaştırmak amacıyla Batı Müttefikleri'nden defalarca altyapıyı ve Nazi savaş sanayisini bombalamalarını talep etmiştir. Ve bu, elbette sadece Batı Almanya'daki şehirleri değil, Kızıl Ordu'nun ilerlediği veya girdiği Doğu Almanya'daki şehirleri de kapsıyordu.

Bu mantığın ne kadar saçma olduğu, şu soru sorulduğunda netleşiyor: Öyleyse neden İngiliz ve Amerikan hava kuvvetleri Hamburg, Frankfurt, Nürnberg vb. şehirleri bombaladı? Orada da Kızıl Ordu'nun ilerleyişini durdurmak ve Kızıl Ordu'nun geride yıkım bırakmasını sağlamak için mi? Tekrar ediyorum, tamamen saçma.

1955 Max Seydewitz'in kitabı "Yenilmez Şehir"

1955'te, SED görevlisi Max Seydewitz, birkaç baskı yapan kitabı "Yenilmez Şehir"de şöyle yazıyor:

"Böylece, savaşın sonunda sanat şehri Dresden'in yıkılması, hiçbir şekilde mazur görülemeyecek barbarca bir suçtu."²⁹

Bütün bölümler, bunun kasıtlı bir "barbarca suç" olduğunu göstermeyi amaçlıyor. Bunlar arasında – sadece birkaçını saymak gerekirse – absürt "suçlayıcı" başlıklar var: "Kiliselere karşı bomba savaşı", "Doğum yapan kadınların ve bebeklerin katledilmesi".

Ancak Dresden'in bombalanmasına ilişkin bir başlık özellikle dikkat çekicidir. 4. bölümün başlığı şöyledir:

"Bu artık savaş değil – bu cinayet!" (s. 100) Bu cümle, 1940 tarihli bir Nazi broşüründe de aynen yer almıştı. Bu broşür, 10 Mayıs 1940'ta Freiburg'a düşen bombalar sonucunda 22'si çocuk olmak üzere 57 kişinin hayatını kaybetmesinin ardından milyonlarca baskı halinde ve çeşitli dillerde dağıtılmıştı.³⁰ Seydewitz bunu biliyor olmalıydı. Ancak hiçbir vicdan azabı duymadı,

Nazi propagandasından bu sloganı kelimesi kelimesine alıntılanak.

Devam edelim. Sparing'in "Das Reich" dergisinde yer alan Sparing makalesinde Seyde-witz, Dresden hakkında, koyu milliyetçi ve Nazi işbirlikçisi Gerhart Hauptmann'ın metnini tam metin olarak alıntılar: "Ağlamayı unutmüş olanlar

... Dresden'in Yıkılışı" ³¹ Kitapta şöyle devam ediyor:

"Bu saldırılarla, Hitler'in İngiliz şehirlerini silip süpürme konusundaki suçlu tehditlerinde söylediği şeyin aynısı amaçlanıyordu. Bu nedenle, Anglo-Amerikan hava saldırıları, tıpkı Hitler'in hava kuvvetlerinin Varşova, Rotterdam, Londra ve Coventry'ye yaptığı saldırılar gibi, kelimenin tam anlamıyla terör saldırılarıydı."³²

Sadece şu ifadeyle bile "Aynı şeyi amaçladığını" öne süren Seydewitz, Nazi faşizmini çökertmek için müttefiklerin düzenlediği hava saldırılarını Nazilerin bombalı terör eylemleriyle eşdeğer tutarak, en iğrenç türden bir tarih revizyonizmi sergilemektedir.³³

SED'in bu korkunç tutumları, Batı Almanya'da da büyük ölçüde yaygın ve kabul görmüştü. Ancak aşağıda, yalnızca 1995'ten itibaren yapılan önemli konuşmalardan örnekler ele alınacaktır.

V. Alman Federal Başkanlarının "Dresden Anma Konuşmaları"ndaki Tarih Revizyonizmi

1. Herzog, 1995 yılında Dresden'de: "Alman kurbanlar için yas tutalım!"

13 Şubat 1995 tarihinde, dönemin Federal Cumhurbaşkanı Roman Herzog, Dresden'de "Dresden Bombardımanının 50. Yıldönümü" başlıklı bir konuşma yaptı.³⁴ Bu konuşmanın en tartışmalı noktaları aşağıda ele alınacaktır.

"Tarihimizin Alman kurbanları için yas tutmak"

Herzog, "yası" için "Halk Yas Günü"ndeki resmi konuşmayı alıntılanmaktadır:

"Bugün, tüm halkların çocukları, kadınları ve erkekleri olan şiddet ve savaş kurbanlarını anıyoruz. Dünya savaşlarında hayatını kaybeden askerleri, savaş sırasında ya da sonrasında

Esaret, sürgünler ve mülteciler hayatlarını kaybetti."

Herzog şu sonuca varıyor:

"İşte tam da bu ruh, tarihimizin Alman kurbanları için de yas tutmamızı sağlayan ruh."

Burada, yas tutmayı reddetme kisvesi altında, sadece "Almanlar"ı genelleştirerek, aslında hiç de öyle olmayan Alman Nazi suçluları

28 Neues Deutschland – Vorwärts Dresden, 14 Şubat 1955

29 Max Seydewitz, Dresden'in Yıkımı ve Yeniden İnşası, Berlin 1955, Berlin 1961, s. 185

30 Naziler, bunun İngiliz Hava Kuvvetleri'nin bir bombardımanı olduğunu iddia ettiler. Daha sonra, kötü görüş koşulları nedeniyle yönlerini kaybeden ve aslında Fransız şehri Colmar'ı bombalamaları gereken Alman Hava Kuvvetleri uçaklarının, bombaları Freiburg'a attığı kesin olarak kanıtlandı. Naziler, devasa bir demagojik kampanya ile bunu, artık sözde "karşılık verildiği" yönündeki kışkırtmaları için bir "çocuk katliamı" haline getirdiler.

31 29 Mart 1945'te Alman radyosunda okunmuş, alıntı: Hauptmann, Gerhardt, Sämtliche Werke, Cilt XI, Berlin 1974, s. 1205f. "Sächsische Heimatblätter" dergisi, 8/1962 sayısında, s. 624'te Hauptmann'ın "Dresden için Ağıt" başlıklı tek sayfalık metnin tamamını yayınlamıştır; metinde şöyle devam etmektedir:

"Dresden'in, İngiliz ve Amerikan uçaklarının Sodom ve Gomora cehennemleri altında yok oluşunu bizzat yaşadım."

32 Max Seydewitz: Die unbesiegbare Stadt, Berlin 1961, s. 164

33 İşte 1955'te SED içinde yaşanan tarıfsız olaylara dair başka bir üst düzey SED yetkilisinden bir örnek daha. DDR Bakanlar Kurulu Başkan Yardımcısı Hans Loch, 1955'te ABD bombardıman uçakları tarafından "300.000'den fazla barışçıl insan, kadın, yaşlı ve çocuk'un "katledildiğini" iddia etmişti. Bu, bu konudaki günümüz Nazi propagandasıyla tam olarak örtüşmektedir (bkz.: H. Loch, Auf-erhebung einzigartiger Kunst durch edle Freundes-tat, Berlin 1955, s. 6).

34 Yayımlandığı yer: "Das Parlament," No. 9, 24.2.95

Dresden bombardımanına tamamen farklı bir bakış açısı: İki Yahudi ses

■ Dresden'de yaşayan ve hayatta kalan Yahudi zorla çalıştırılan işçi Henny Brenner, Yahudi olmayan bir erkekle evliydi ve 16 Şubat için imha kamplarına gönderilme emrini çoktan almıştı. Babası o zaman şöyle demişti: "Bizi kurtarabilecek tek şey, Dresden'e yapılacak büyük bir saldırıdır." Ve öyle de oldu. Bombardımanın hemen ardından durumunu şöyle anlatıyor:

"Böylece biz de yanan Dresden'de koştuk... Geçiş imkansızdı, ancak karşıdan gelen insanlar tren istasyonunun arkasındaki tüm binaların yerle bir edildiğini söylediğinde içten içe sevinç çığlıkları attık. Bu, Gestapo'nun tüm dosyalarıyla birlikte yandığı anlamına geliyordu. En azından öyle düşünmüştük. Ancak daha sonra, en azından bazılarının zamanında güvenli bir yere taşınmış olduğunu öğrendik. O zamanlar Gestapo binasının yıkılması bize bir teselli gibi gelmişti."

(Henny Brenner: Şarkı Sona Erdi – Dresden'de Bir Yahudi'nin Kaderi, Göttingen 2021, s. 84)

■ Auschwitz ve Bergen'e sürgün edilen Slovakya'lı Yahudi Olga Horak, Şubat 1945'te Almanya'yı boydan boya geçen hayvan vagonlarındaki ölüm yolculuğu sırasında, 13-14 Şubat 1945 tarihlerinde Dresden'e yapılan Müttefik bombardımanını nasıl yaşadıklarını anlatıyor:

"Görünüşe göre bir sonraki varış noktamız Dresden'di (...) Şehrin ortasına vardık (...) Hedeflerden biri, trenimizin yakınında bulunan aktarma istasyonlarıydı. Saldırı sırasında bombaların gökten manna gibi yağdığını izledik. (...) Bu bizim için bir umut işaretiydi."

(Olga Horak: Auschwitz'den Avustralya'ya, Bir Holokost Kurtulanının Bratislava'daki Çocukluğu, Auschwitz'e Sürgün Edilmesi, Kurzbach'tan Dresden'e Ölüm Yürüyüşü ve Bergen-Belsen'de Kurtarılmasına Dair Anıları, Konstanz 2007, s. 61f)

Evet, bombalar zorla çalıştırılan işçileri, Yahudi tutukluları ve direnişçileri de vurdu; onlar bombardımanı memnuniyetle karşıladılar.

Ancak bombalamadan kurtulanlar için bu, kişisel olarak da kurtuluş anlamına geliyordu, Victor Klemperer'in aktardığı gibi, "çünkü genel kaostan içinde Gestapo'dan kaçabiliştik." (Klemperer, Victor: LTI, Berlin 1947, s. 328)

ortaya çıkmak, yeniden kurbanlar kategorisine dahil edilmek.

Dresden, "hukuki anlamda" bir dükaliktir; ittifak güçlerinin aksine – öyle ima edilmektedir – cömert ve Anti-Hitler Koalisyonu üyelerine karşı "savaş suçluları davalarından" ve şöyle açıklıyor:

"Kimsenin insanlık dışı olduğundan şüphe duymadığı bombalı savaşın hukuki anlamda meşru olup olmadığını yargılamanın bir anlamı yok. Bize ne faydası var ki..."

Bu pasajda iki tarih revizyonist düşünce yatmaktadır:

- Anti-Hitler Koalisyonu'nun tüm tutarlı temsilcileri "hiç kimse" ilan ediliyor. Almanya'nın büyük şehirlerinin bombalanmasının hukuki geçerliliği, Nazi devletinin savunucuları ve işbirlikçileri tarafından sorgulanıyor. Meselenin özü budur.
- Herzog, böyle bir tespit yapmanın "anlamsız" olduğunu iddia ederek, elbette

"aslında" bu bombardımanların sözde

"Savaş suçu" olarak nitelendirilebilir, ancak o kadar da "cömert" Almanlar hukuki bir yargılamadan vazgeçiyorlar.

Nazilere karşı "savaşın anlamsızlığı"

, Herzog, Anti-Hitler Koalisyonu'nun Nazi Almanya'sına karşı yürüttüğü haklı savaşı doğrudan hedef alıyor:

"...biz (Dresden, A. d. V.)'nin, bir Alman hükümeti tarafından başlatılan bir savaş kapsamında yıkıldığını unutmak istemiyoruz. Tam da bu nedenle Dresden, modern savaşların tüm anlamsızlığını da göstermektedir."

"Tam da bu yüzden" mi? Bu iki kelime demagojik bir manevradır. Tam da Almanya (Nazi rejimini "Alman hükümeti" olarak nitelemek de, bu rejimin bir tür meşruiyetini ima eden, oldukça anlamlı bir ifade) savaşı başlatmış olduğu için mi, Müttefiklerin Nazi Almanya'sına karşı savaşı "anlamsız" olmalı?

Herzog, belirleyici nedensel bağı kasten ortaya koyuyor, ardından da Goebbels tarzında, hiçbir argüman sunmadan küstahça ve saldırgan bir şekilde bunu reddediyor.

"Savaşın kendisine" karşı nefret Bu tezi hazırlayıcı nitelikte Herzog şöyle diyor:

"Dresden'deki bombalı saldırıların kurbanları arasında kimlerin olduğunu hayal ettiğinizde, modern savaşın insani trajedisi somut bir hal alır. Orada, Yahudiler için sürgün listeleri hazırlayan, kanlı Naziler ve Gestapo mensupları vardı. Orada, bu listelerde adı geçen Yahudiler vardı."

Ve bu konuşmadaki en iğrenç demagojik pasajın ima ettiği gibi, sözde "insanlık dışı Müttefikler" sadece Nazileri yok etmekle kalmamış, "Yahudilerin imhasına" da ortak olmuşlardır!

Dresden bombalandığında Almanya'daki Yahudi nüfusunun %95'inden fazlasının çoktan imha kamplarına sürülmüş olması bir yana, sürgünden önce kesin ölüme mahkum olan Yahudilerin, büyük şehirlerin bombalanmasını kaostan ortasında kurtulmak için bir fırsat olarak açıkça memnuniyetle karşıladıkları gerçeği göz ardı edilmektedir ve her şeyden önce, Nazi Almanya'sına karşı yürütülen hava savaşının, bu Nazi Almanya'sının koşulsuz teslimiyetinin ve dolayısıyla Nazi suçlarının sonunun habercisi olması nedeniyle.

Şimdi Herzog asıl konuya geliyor:

"Veba gibi nefret etmemiz gereken şey, savaşın kendisidir. Özellikle de ne cephe ne de vatanın olduğu modern savaştır."

"Savaşın kendisi". Burada Herzog'un sadece Dresden'in bombalanmasından veya Alman büyük şehirlerine yapılan hava saldırılarından bahsetmediği açıktır. Onun asıl amacı, Müttefiklerin Nazi Almanya'sına karşı yürüttüğü savaşı genel olarak "veba" ilan etmek ve nefret edilmesi gereken bir şey olarak göstermektir!

Böylece döngü tamamlanıyor: Dresden'in bombalanmasını kınamak, Müttefiklerin kurtuluş savaşını karalamak ve onu Nazilerin yağma ve yıkım savaşıyla eşdeğer göstermek için sadece bir "bahane"dir!

2. Köhler'in 2005 tarihli konuşması: "Anne Frank ve küçük Dieter" ile demagoji

O dönemin Federal Cumhurbaşkanı Köhler'in konuşmasına yönelik eleştiri, aşağıda dört adımda ele alınacaktır.³⁵

Köhler 1: "Herkes kurbandır"

"Almanya'nın tüm kurbanları için yas tutuyoruz – Almanya'dan kaynaklanan şiddetin kurbanları ve Almanya'ya geri dönen şiddetin kurbanları için. Tüm kurbanlar için yas tutuyoruz, çünkü tüm halklara karşı adil olmak istiyoruz, kendi halkımıza karşı da." (s. 2)

Bu alıntıda ve tüm konuşmada neden ile sonuç aynı kefeye konmaktadır. Nazi Almanyası ile Hitler karşıtı koalisyon arasındaki savaş, adeta her iki tarafın da şiddetiyle bağlantılı ve dolayısıyla haksız bir savaş olarak sunulmaktadır. Son on yıllarda "kendi" kurbanları için bir haksızlık olduğu ve bunun ortadan kaldırılması gerektiği ima edilmektedir. Ancak, Almanya'daki egemen sınıfın politikacılarının konuşmalarına yönelik her gerçekçi ve dürüst analiz, 1945'ten günümüze kadar tarih revizyonist bir bağlamda sözde "Alman kurbanlarının", Nazi-faşist soykırımının ve Nazi-faşist emperyalist yağma savaşının gerçek kurbanlarıyla defalarca aynı kefeye konulduğunu kanıtlamaktadır. -faşist emperyalist yağma savaşının gerçek kurbanlarıyla aynı kefeye konulduğunu kanıtlamaktadır. Ayrıca, bu genel "kurban kavramı" içinde, öldürülen tüm Gestapo katilleri, SS katilleri, Wehrmacht katillerinin, örneğin savaştan etkilenen ve ölen çocuklarla aynı kefeye konulduğu da açıktır; bu çocukların acı ve ölümleri de elbette Alman Nazi-faşizminin hesabına yazılmalıdır. Ancak onların acı ve ölümleri, Köhler tarafından burada "kurban" olarak sunulan, müttefik kuvvetler tarafından öldürülen Nazi failerinkinden farklı bir şekilde değerlendirilmelidir.

Köhler 2: "Almanların çektiği acıları" anmak

"Yabancı esaret altında ölen bir milyondan fazla yurttaşımızı anıyoruz. Alman mültecilerin ve sürgünlerin, tecavüze uğrayan kadınların ve Alman sivil nüfusa karşı yürütülen bombalı savaşın kurbanlarının acısını anıyoruz." (s. 2)

Dresden'de aşırı tarih revizyonizmi: Dresden'in bombalanması "İngiliz-Amerikan bombalı terörü" olarak

Dresden'in Nickern semtinde, 1920 yılında Birinci Dünya Savaşı'nda savaşan Alman askerleri için gerici bir "savaş anıtı" olarak dikilmiş bir obelisk bulunmaktadır. Şubat 1945'ten sonra yazıtta bir ekleme yapılmıştır. Şu ifade eklenmiştir: "1945, 13 Şubat – İngiliz-Amerikan bombardıman terörünün kurbanlarını anıyoruz". Naziler tarafından kelimesine kullanılan bu sloganla, Dresden'in bombalanması, Nazi Almanyası'na karşı müttefiklerin haklı hava savaşının bir parçası olarak açıkça bir suç ilan edilmektedir. Bugüne kadar anıtta herhangi bir değişiklik yapılmamıştır. 2022 yılında, sadece "tarihsel bir sınıflandırma" sağlaması amaçlanan bir levha eklenmiştir, ancak bu levha, "anılması" gereken "savaş kurbanları"ndan genel bir şekilde bahsetmektedir. Böylece, İkinci Dünya Savaşı'nda ölen Nazi suçluları, Nazi-faşist soykırımının ve Nazi-faşist emperyalist yağma savaşının gerçek kurbanlarıyla eşit tutulmaktadır.

On yıllardır, protestolara rağmen Dresden-Nickern'deki anıt, Naziler için bir hac yeri olmuştur ve olmaya devam etmektedir. 13 Şubat'ta orada mitingler düzenliyorlar ve müttefiklerin hava savaşını "bomba soykırımı" olarak nitelendirerek kışkırtıcı söylemlerini yayıyorlar.

Bu pasajda da Köhler'in demagojisi apaçık ortada: Savaş esiri olarak ölen sözde "milyonlarca vatandaş" arasında, kelimenin tam anlamıyla yüzbinlerce Nazi savaş suçlusunu olduğu gibi, yıllarca kendilerinin yürüttüğü bir savaşın parçası olarak sonunda savaş esiri olarak ölen yüzbinlerce Nazi de bulunmaktadır. Sebep ve sonuç arasında hiçbir ayırım yapılmamaktadır. Burada amaç, Nazilere değil, Müttefiklere karşı bir suçlama yapmaktır.

Köhler 3: Anne Frank ve küçük Dieter

"Şimdi (...) çocukken Düsseldorf'a yapılan bombalı saldırıları yaşayan ve bu yüzden bugün bile kabuslar gören yazar Dieter Porte'ye ve ailesiyle birlikte yıllarca Gestapo'dan saklanan, ancak sonunda toplama kampında hayatını kaybeden Anne Frank'e kulak verelim." (s. 3)

Belki de tarihin en alçakça ve vicdansız tarih revizyonist tahrifatı bu pasajda kanıtlanabilir. Altı milyon Yahudi'nin, 1,5 milyon Yahudi çocuğun katledilmesinin sembolü olan Anne Frank, burada, Nazi savaşının ardından kişisel olarak acı çekmiş, ancak bilinçli olarak öldürülmesi planlanmamış ve ırkçı bir şekilde zulüm görmemiş, hayatta kalmayı başaran bir yazarın yaşadığı dehşetle aynı kefeye konuyor. O, yalnızca Nazilerin büyük şehirleri boşaltmayı reddetmesi ve bu nedenle 8 Mayıs 2005'te Avrupa'daki

Müttefiklerin de dahil olduğu bir durumdu. Demokratik gerekçelerle gerçekleştirilen müttefiklerin Alman şehirlerine yönelik bombardımanlarının, Nazilere karşı bir suçlama olarak kullanılmadığı, aksine görünüşte "tarafsız" bir şekilde Nazilerin suç niteliğindeki eylemleriyle eşdeğer tutulduğu her yerde, söz konusu olan neden-sonuç ilişkisinin örtbas edilmesi, yani tarih revizyonizmidir.

Köhler 4: "Biz Almanlar": "Özgürlük Yeteneği"

"Ancak biz Almanlar olarak, özgür ve demokratik toplumumuza giden yolu kendi özgürlük yeteneğimiz sayesinde yürüttüğümüzden de eminiz." (s. 9)

"Kendi özgürlük yeteneği" mi? Yani Almanlar için "özgürlük yeteneği" genetik olarak doğuştan gelen bir şey mi? "Özgürlük" kavramından yola çıksak bile "Yetenek" kavramını ve bunun biyolojik yorumlarını irdelediğimizde, Köhler'in gerçekten de her şeyi tersine çevirdiği ortaya çıkıyor. Tarihsel olarak bakıldığında, Alman halkının büyük bir kesiminde aslında özgürlüğe dayalı olmayan bir zihniyet gelişmiştir. Aksi takdirde Nazi rejimi ve işlediği suçlar mümkün olmazdı ve Almanya'nın işgali de gerekli olmazdı. Burada, sadece Alman emperyalizminin ordusu üzerinde değil, aynı zamanda Nazi-faşist doktrinle beyin yıkanmış Alman halkının büyük çoğunluğu üzerinde de askeri zafer kazanılmasının gerekliliği bir kesikle ortadan kaldırılmaktadır.

35 Alıntı: "Özgürlüğe Yatkınlık", Alman Federal Meclisi Genel Kurul Salonu'nda, İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinin 60. yıldönümü anma töreninde yapılan konuşma İkinci Dünya Savaşı'nın Avrupa'daki 8 Mayıs 2005; www.bundespraesident.de

Nazi yürüyüşleri ve bunların "Dresden" ideolojisiyle olan bağlantısı

Dresden, 30 yılı aşkın bir süredir Naziler için bir çekim merkezi olmuştur.

13 Şubat 1990'da İngiliz Holokost inkarcısı David Irving, Dresden'de yaklaşık 500 onaycı katılımcının önünde bir konferans vermişti. O, müttefiklerin hava saldırılarını "soykırım"

2000 yılından itibaren, Doğu Almanya Gençlik Birliği (JLO) ve "Landsmannschaft Schlesien" gece vakti bir "yaş yürüyüşü" düzenledi. Yürüyüşe, geleneksel kıyafetler giyip bayrak taşıyan "sürgün dernekleri", NPD, "Özgür Yoldaşlıklar" ve diğer ülkelerden gelen Naziler de katıldı; bunlar, "Bomba soykırımının kurbanlarını anıyoruz" ve "Bu bir savaş değildi – bu bir cinayetti!" gibi sloganlar atarak Dresden'de yürüdüler. Sonraki yıllarda, 7.000'e varan Nazi şehirde yürüyüş yaptı. Bunlar, o dönemde Avrupa'daki en büyük Nazi yürüyüşleriydi.

4 Eylül 2003 tarihinde Jörg Friedrich, "Bombardıman Savaşı Döneminde Almanya" konulu bir etkinlik kapsamında "Der Brand" adlı kitabını tanıttı. Friedrich, Dresden'in bombalanmasıyla ilgili olarak, Nazilerin 1945'teki yenilgilerinden önce bile ortaya attıkları bir dizi yalanı tekrarlıyor ve İngiliz ve ABD saldırılarının "toplu imha amaçlı" olduğunu iddia ediyor. (Jörg Friedrich: Der Brand – Deutschland im Bombenkrieg 1940-1945, Berlin 2004, s. 362) Etkinliğe karşı, salon içinde de dahil olmak üzere şiddetli protestolar yaşandı.

Ocak 2005'te, o dönemde eyalet meclisine girmiş olan NPD adına, NPD'li Nazi Gansel, Nazi faşizminin kurbanları için düzenlenen anma töreninde – cezasız bir şekilde – "Bomba Holokostu" başlıklı konuşmasını yapabildi. Her yıl düzenlenen "anma törenlerinde", NPD temsilcileri "orta yol" partilerinin temsilcilerinin yanında uyumlu bir şekilde duruyorlardı. "merkez" partilerin temsilcileriyle uyumlu bir şekilde yan yana durdu.

Ancak 2010 yılında, AfD'li Nazi Björn Höcke'nin de katıldığı Nazi yürüyüşü, 5.000 karşı gösterici ve oturma eylemiyle durduruldu. 19 Şubat 2011'de, "Dresden Nazifrei" adlı anti-Nazi inisiyatif yeniden kitlesel barikatlar kurmak üzere harekete geçti. Almanya'nın dört bir yanından gelen 20.000 kişi, Nazilerin büyük yürüyüşünü engelledi. Devlet güçleri, el ele tutuşarak oluşturdukları insan zincirinde "sessiz anma" ile yetinmeyen antifaşistlere karşı derhal kitlesel baskı ve zulüm uyguladı. Polis, "Dresden Nazifrei"nin basın ofisine baskın düzenledi. Orada bulunan 17 kişinin tamamı gözaltına alındı ve kimlik tespit işlemlerine tabi tutuldu, sabit kurulu tüm teknik ekipmanlara el konuldu. Tutuklananlar hakkında, yaklaşık bir buçuk yıl boyunca Ceza Kanunu'nun 129. maddesi ("suç örgütü kurma") uyarınca soruşturma yürütüldü. Dava ancak Temmuz 2012'de düşürüldü. Aynı zamanda, baz istasyonları üzerinden bir milyondan fazla veri toplanarak kaydedildi. Polis ve savcılık, blokaja katılanlara da sonradan yüzlerce Toplanma Yasası'na aykırı davranış nedeniyle soruşturma açıldı.

Sonraki yıllarda, Antifa gösterileri ve barikatlar nedeniyle de olsa, bu kadar büyük Nazi yürüyüşleri gerçekleşmedi. Ancak çeşitli Nazi örgütlerinin Nazi kışkırtmaları, örneğin ülke çapındaki "eylem haftaları" yoluyla sürdürüldü. Her yıl, müttefiklerin "bomba holokostu" şeklindeki merkezi Nazi sloganıyla kamuya açık eylemler düzenleniyor. Nazi grubu "III. Weg", 2021'de "Dresden'in katilleri, bugünün savaş çığırtkanlarıdır" diye kışkırtma yaptı. Dresden'in bugüne kadar Naziler için bir çekim merkezi haline gelmesi tesadüf değildir. Dresden ideolojisi, büyük ölçüde Nazi rejiminden devralınmış olup, Dresden'in müttefikler tarafından bombalanmasını sözde "haksızlık" olarak nitelendirerek kışkırtma yapmaktadır. "Terör" vb. konular, temel bir konsensüs olarak çoktan var olmuş ve sağlam bir şekilde yerleşmiştir. Naziler, "bomba holokostu" söylemleriyle bu konsensüse doğrudan uyum sağlayabildiler ve hâlâ da sağlayabiliyorlar.

Son not:

Horst Köhler'in konuşma metnini incelerken, konuşmasındaki tüm yanlış yönleri değinmedik, sadece bazı hususları ele aldık. İlk satırdan son satıra kadar Köhler'in konuşmasının tamamı, Stalin dönemindeki sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı nefret ve anti-komünizmle doludur. Ayrıca, Horst Köhler'in Avrupa'daki Yahudi nüfusa yönelik soykırımı kasten

Böyle bir tanımlama yaparken, aynı zamanda tarih revizyonist bir yaklaşımla Avrupa'daki Sinti ve Romanlara yönelik soykırımı da soykırım olarak nitelendirmemekte ve bunu engelli kişilerin, "farklı siyasi görüşe sahiplerin" ve eşcinsellerin katledilmesi ve zulüm görmesiyle aynı kefiye koymaktadır.

3. Steinmeier, 2020'de müttefiklerin hava saldırılarının meşruiyetini sorguluyor

Steinmeier'in 2020'deki konuşması, Herzog'un 1995'teki

veya Köhler'in 2005'teki konuşması kadar kaba değildir. Ancak temelde bir fark yoktur.

Steinmeier, 1 Eylül 2020'de küçük Polonya kasabası Wieluń'un pazar meydanında durduğunu ve 1 Eylül 1939'da Alman Hava Kuvvetleri tarafından bombalanmasını anmak için orada bulunduğunu söyleyerek konuşmasına başlıyor. (Daha sonra Coventry, Leningrad, Guernica ve diğer şehirlerin Nazi bombardımanlarından da bahsediyor.) Ancak bir anda konuşmasının özüne, yani suçlu Nazi savaşını Müttefiklerin Nazi Almanyası'na karşı yürüttüğü haklı savaşla eşdeğer tutmaya geliyor:

"Wieluń'a yapılan saldırı, şehirlerdeki sivil halkın hedef tahtasına oturtulduğu acımasız bir bombardıman savaşının da başlangıcı oldu. Savaş boyunca, bir yanda Alman Hava Kuvvetleri, diğer yanda İngiliz ve Amerikan bombardıman uçakları, Avrupa'nın neredeyse tüm ülkelerinde yüzlerce şehri yerle bir etti. İngiltere'den Almanya'ya ve Rusya'ya kadar uzanan, o zamana kadar eşi benzeri görülmemiş bir yıkım izi bıraktılar."³⁶

Böylece Steinmeier, Nazi faşizmini yıkmak için Müttefiklerin düzenlediği hava saldırılarını, Nazi'lerin işgal ettikleri veya işgal etmek istedikleri ülkelerdeki şehirlere yönelik bombardımanlarla eşdeğer tutuyor.

Steinmeier, "Müttefiklerin suçu" konusuna nispeten ustaca değiniyor.

"Bugün bombardıman savaşını hatırladığımızda şunu da biliyoruz: O zamanlar bile Birleşik Krallık'ta ve Müttefikler arasında, 'Bomber Command'a bağlı on binlerce askerin de hayatını kaybettiği sözde alan bombardımanlarının askeri açıdan mantıklı, uluslararası hukuk açısından izin verilebilir ve ahlaki açıdan meşru olup olmadığı tartışılıyordu. Bu soru, özellikle İngiltere'de olmak üzere, günümüze kadar tarihçileri ve filozofları meşgul etmeye devam ediyor.

O dönemde şiddetin nasıl bu kadar tırmandığını anlamak için bu soğukkanlı bakış açısına ihtiyacımız var. Ağır suçları sona erdirmek için bugün hangi araçların uygun ve kabul edilebilir olabileceği sorusuna yanıt bulmak için de buna ihtiyacımız var. Ancak müttefiklerin suçu sorusu, Alman suçunu göreceleştirmek amacıyla sorulduğunda yanlış yönleri götürür. Bugün Alman şehirlerindeki kurbanları anarken, mesele

36 Kaynak: <https://www.bundespraesident.de/SharedDocs/Reden/DE/Frank-Walter-Stein-meier/Reden/2020/02/20213-Dresden-Gedenken-Bombardierung.html>

"Bizi ilgilendiren suçlama değil, hele ki hesaplaşma hiç değil." (Aynı eser)

Steinmeier'in bu argümanında, "müttefiklerin suçu" sorusunun kesinlikle sorulması gerektiği ima edilmektedir. Bu soru,

Alman suçluluğu göreceleştirilirse "yanlış yollara" götürür. Her ikisinin de suçu var, iletilen mesaj budur. Steinmeier, özellikle müttefiklerin elindeki ve gerekli olan araçlarla adil bir savaş yürüttüklerini

Müttefiklerin mevcut ve gerekli araçlarla adil bir savaş yürüttüğü iddiası eleştirilmekte ve reddedilmektedir.

VI. Sonuç

8 Mayıs 1945'te Nazi faşizminin iktidarı askeri olarak yıkılmadan önce bile, Dresden'in askeri önemi olmayan, sözde eşsiz ve masum bir kültür kenti olarak tasvir edilme eğilimi hâlihazırda hakimdir; bu kent, etkileri açısından da aynı derecede eşsiz bir yıkıma aniden ve anlamsız bir şekilde maruz kalmıştı.

Nazi yalanlarına dayanan bu egemen tarih revizyonist kurgusu, Nazilerin yenilgisinden sonra Batı Almanya'da büyük ölçüde korunmuş ve benimsenmiştir. Ne kadar üzücü olsa da, SED'in Nazi propagandasının temel noktalarını

bu kavramı benimsemiş ve "anti-Amerikan" bir şekilde yeniden şekillendirerek, Alman Nazi ve burjuva zihniyetiyle mücadele etmek yerine ona bağlanmıştır. Bu maalesef yadsınamaz bir gerçektir. Daha sonra, Doğu Almanya'nın Batı Almanya'ya katılmasıyla birlikte, Batı Almanya'da da Anti-Hitler Koalisyonu'nun silahlı kuvvetlerinin, Nazi suçlarıyla aynı kefeye konarak, az çok kesintisiz bir şekilde "savaş suçluları" olarak gösterilmeye devam edilmesi – bu, bugün sadece açıkça Nazi olanlara değil, aynı zamanda bugün egemen olan tüm "Alman ideolojisine" karşı da bir meydan okumadır!

"Gegen die Strömung"un yayınları

Kitap

Yazarlar kolektifi **Dünya Emperyalizmi ve Sınıf Mücadelesinin Gelişim Özellikleri (1900 – 2010)**
İlk Genel Bakış
254 sayfa, Offenbach 2020, 15 €

Yazarlar kolektifi
1418 gün
Alman Nazi faşizminin Sovyetler Birliği'ndeki proletarya diktatörlüğüne karşı savaşı
Sovyetler Birliği'nde
(22 Haziran 1941 — 8 Mayıs 1945)
155 sayfa, Offenbach 2005, 12 €

Yazarlar Kolektifi **İkinci Dünya Savaşı'nın Teorik ve Politik Sorunları**
"Tarih Tahrifçileri" (Moskova 1948) adlı eser üzerine 248 sayfa, Offenbach 2012, 14 €

Yazarlar kolektifi **1933'ten 1945'e kadar Nazi faşizminin suçları**
140 sayfa, Offenbach 2017, 8 €

Potsdam Anlaşması (1945) 83 sayfa,
Offenbach 2001, 5 €

Nazilerin Suçları ve 1946 Nürnberg Davası Nürnberg Kararı (1946)
R. A. Rudenko: Adalet Yürütün (1946)
56 sayfa, Offenbach 2006, 30 €

Yazarlar Kolektifi: **SED'in Kuruluşu ve Öncesi (1945—1946)**
702 sayfa, Offenbach 2000, 33 €

Kırmızı Defterler (25—50 sayfa, DIN A5, her biri 1 €)

Nazi faşizminin tarihi

- Antitsiganizme Karşı Mücadele: İşgal Altındaki Avrupa'da Sinti ve Romanlara Karşı Nazi Soykırımı ve Günümüz Almanya'sında Antitsiganizm

- Nazi ideolojisinin "yaşamaya değmez hayat" kavramı: Ayrımcılıktan toplu katliama

- Eşcinsellere yönelik ayrımcılık ve zulme karşı komünist tutumlar

- Nazi suçları ve Ukrayna – Naziler tarafından öldürülen yedi milyon Ukraynalı kadın, erkek ve çocuk bugün hâlâ suçlamada bulunuyor!

- Nazi faşizmi ve Alman milliyetçiliğine karşı doğru tutumu sınanan bir mihenk taşı: 1945'te Dresden'in bombalanmasının neden doğru olduğu

- VW – Nazi faşizminin örnek işletmesi

- Nazilerin suçları ve Nürnberg Duruşması

KPD ve SED'in tarihi

KPD Merkez Komitesinin 11 Haziran 1945 tarihli çağırısı

1945/46 Yıllarında KPD/SED'in Politikası (I)
I. 1946'ya kadar Sovyet İşgal Bölgesi'nde (SBZ) Nazilerden arındırma sürecinin önemli sonuçları

II. Maksimum program ve ana zincir halkası olan denazifikasyon sorunu

1945/46'da KPD/SED'in çizgisi (II) 1945-1946'da KPD/SED içindeki karşıt pozisyonlar: "Küçük" ve "büyük" Naziler üzerine tartışma

1945/46'da KPD/SED'in çizgisi (III)
Alman halkının Nazi suçlarındaki suç ortaklığı: Tazminat ödemelerinin gerekliliği

1945/46'da KPD/SED'in çizgisi (IV) Alman milliyetçiliğine savaş ilanı yok

Sipariş için: Verlag Olga Benario und Herbert Baum, Postfach 102051, D-63020 Offenbach, www.verlag-benario-baum.de / info@verlag-benario-baum.de

Çalışma ve tartışma amaçlı ücretsiz indirmeler

Yayınevinin kitapları/dergileri ve belgeler, yayımlandıktan kısa bir süre sonra PDF formatında ana sayfamızda ücretsiz olarak sunulur, çünkü tüm ilgililerin metinleri inceleyip tartışabilmesi bizim için önemlidir.

Olga Benario ve Herbert Baum Yayınevi, Posta Kutusu 102051, 63020 Offenbach

ISSN 0948/5090

<https://gegendistroemung.net> / gegendistroemung@web.de Ana sayfamızı kullanırken dikkatli olunmalıdır, çünkü her erişim devlet tarafından kaydedilmektedir